

371.55
ด. 147
5.5

การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาต่างกัน

ปริญญาบัตร

ของ

อรรถพงศ์ อัครวิธานนท์

22 เม.ย. 2555

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177598

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติคดีพิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน
..... กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
..... กรรมการ
..... กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาให้คำแนะนำ และความช่วยเหลือ
อย่างดี จากรองศาสตราจารย์ ชม ภูมิภาค ประธานกรรมการผู้ควบคุม อาจารย์สมหวัง
คุรุวัตะนะ กรรมการผู้ควบคุม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมศักดิ์ เจียมทะวงษ์ ที่กรุณา
เป็นกรรมการสอบปากเปล่า ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบ
ขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณคณะครูและนักเรียนโรงเรียนวังสำโรง และโรงเรียนวัดพุดกษวัน-
โชติการาม อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณไพศาล ฤๅศลวัชนะ คุณนิรันดร์ หมวกอินทร์ คุณชูฤทธิ จิตวีระ
ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือแนะนำในการดำเนินการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลแก่ผู้วิจัย
และขอขอบคุณเพื่อน ๆ ปริญญาโทเทคโนโลยี รุ่น 25 ที่ได้เอื้อเฟื้อกันมาโดยตลอด

ขอขอบคุณ คุณสมุทร สีอุ้น คุณพัชราภรณ์ คุณพงษ์ คุณวิชัย สุภนกร และ
คุณเค็อนเพ็ญ หวานณรงค์ ที่ให้ความช่วยเหลือในการทำเครื่องมือและแบบทดสอบ และ
ขอขอบคุณคุณณฤมล ลีละบุตร ที่ให้ความหวังใจและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัย

ความดีที่เกิดจากประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ
ของคุณพ่อ คุณแม่ และคุณพี่ ที่เป็นกำลังใจและสนับสนุนการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

อรรณพพงศ์ อันตะริกานนท์

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
	ตัวแปรที่ศึกษา	4
	เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง	4
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	4
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการคูณ	5
	ความหมายและประเภทของการคูณ	5
	การวิจัยเกี่ยวกับความสนใจของเด็กที่มีต่อหนังสือการคูณ	7
	การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้การคูณประกอบการสอน	9
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเสนอเนื้อหาในหนังสือการคูณ ...	11
	การบรรยาย	12
	การสนทนา	13
	คำคล้องจอง	14
	สมมุติฐานการวิจัย	15
3	วิธีดำเนินการทดลอง	16
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	16
	การสร้างเครื่องมือ	17
	การดำเนินการทดลอง	19
	การวิเคราะห์ข้อมูล	21

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	22
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	22
	การวิเคราะห์ข้อมูล	22
5	สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	24
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	24
	สมมุติฐานการศึกษาค้นคว้า	24
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	24
	เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง	24
	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	25
	วิธีดำเนินการทดลอง	25
	การวิเคราะห์ข้อมูล	25
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	25
	อภิปรายผล	26
	ขอเสนอแนะ	26
	บรรณานุกรม	28
	ภาคผนวก	33

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแบบแผนที่ใช้ในการทดลอง	19
2 เปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบ บรรยายผสมสนทนากับหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยาย ด้วยคำคล้องจอง	22
3 แสดงค่า P_H , P_L , p , r และ Δ ที่ได้จากการวิเคราะห์แบบ ทดสอบวัดผลการเรียนรู้	35
4 แสดงคุณภาพของแบบทดสอบ	36

ภูมิหลัง

หนังสือการ์ตูนเป็นสื่อการศึกษาที่มีแนวโน้มว่าจะมีการนำไปใช้อย่างแพร่หลาย เพราะขณะหนังสือการ์ตูนประกอบหลักสูตรกำลังเป็นที่นิยมอย่างมากในหมู่นักเรียน ประถมศึกษาและมีชมศึกษา เพราะหนังสือการ์ตูนนั้นดูง่าย เข้าใจง่าย และเรียกร้อง ความสนใจของนักเรียนได้ดีกว่าหนังสือที่มีแต่ข้อความและตัวอักษรแต่เพียงอย่างเดียว (ชม ภูมิภาค ม.ป.ป. 143 - 144) จากการสำรวจของกระทรวงศึกษาธิการพบว่า (กระทรวงศึกษาธิการ 2519 : 35) หนังสือที่นักเรียนระดับประถมศึกษาชอบอ่านมากที่สุดคือ หนังสือการ์ตูน ซึ่งมีจำนวนถึงร้อยละ 96.48 และเมื่อปี ค.ศ.1951 ในสหรัฐอเมริกาได้มีการสำรวจพบว่า หนังสือการ์ตูนมากกว่า 400 เรื่อง ได้ถูกจำหน่ายไปรวม กันแล้วมากกว่า 900 ล้านเล่ม กวาร์ฮอยละ 90 ของเด็กชายหญิงอายุระหว่าง 8 - 13 ปี ชอบอ่านการ์ตูนตอน และหนังสือการ์ตูนเป็นประจำ โดยเด็กในชั้นเกรด 4 5 และ 6 มีความต้องการที่จะอ่านมากที่สุด (Dale. 1955 : 319) และจากการศึกษาของ สมประสงค์ ปิ่นจินดา (สมประสงค์ ปิ่นจินดา 2516 :82) พบว่า เด็กวัย 9 - 11 ปี ชอบอ่านการ์ตูนมาก

นอกจากการ์ตูนจะเป็นหนังสืออ่านเล่นสำหรับเด็กแล้ว ยังได้มีการนำเอาหนังสือ การ์ตูนมาเป็นสื่อในการเรียนการสอน และขณะนี้หนังสือการ์ตูนประกอบหลักสูตรกำลังเป็น ที่นิยมกันมากในหมู่นักเรียนชั้นประถมศึกษาและมีชมศึกษา (นิพนธ์ สุขปรีดิ์ 2518 : 44) เพราะภาพการ์ตูนในหนังสือเป็นสิ่งเร้าอันมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอน ทั้งยังสามารถใช้เป็นแนวทางของกิจกรรมการสอนได้อย่างกว้างขวางและคุ้มค่า (Keiffer and Cochran. 1950 : 78)

ในการนำเอาการ์ตูนไปใช้ในการเรียนการสอนนั้นได้มีผลการวิจัยของนักการศึกษาหลายคน สรุปตรงกันว่า แบบเรียนที่ผลิตขึ้นในรูปของการ์ตูนเรื่องช่วยให้เด็กเรียนมีผลการเรียนสูงกว่าแบบเรียนธรรมดา (Sones. 1944 : 238 - 239 ประสงค์ สุรสิทธิ์ 2515 : 37 - 39 ประเสริฐ มาสุปรีดิ์ 2522 : 30 - 32) นอกจากนี้ยังมีผลการวิจัยของ ประทีน คล้ายนาค และสุรางค์รัตน์ ๗ พัทลุง (ประทีน คล้ายนาค 2518 : 33 - 38 สุรางค์รัตน์ ๗ พัทลุง 2521 : 51) พบว่า การสอนโดยใช้หนังสือการ์ตูนได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าแบบบรรยาย

หนังสือการ์ตูนนอกจากจะมีส่วนสำคัญคือ ภาพการ์ตูนแล้ว ยังมีส่วนที่เรียกว่าเนื้อหา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่ง จากการสัมมนาเรื่อง การจัดทำหนังสือสำหรับเด็กของกรมสามัญศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ 2515 : 53) ได้กล่าวถึงเนื้อหาที่เหมาะสมในการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กว่ามีวิธีการเสนอเนื้อหาอยู่ 3 แบบคือ

1. แบบเสนอเนื้อหาเรื่องราวติดต่อกันไป เรียกว่า แบบบรรยาย
2. แบบเสนอเนื้อหาเรื่องราวโดยการสนทนาโต้ตอบ เรียกว่า แบบสนทนา
3. แบบผสม คือ การนำเอารูปแบบที่ 1 และ 2 มาประยุกต์เข้าด้วยกัน

นอกจากการเสนอเนื้อหาทั้ง 3 แบบ ยังมีการเสนอเนื้อหาอีกรูปแบบหนึ่งเป็นคำที่มีลักษณะเป็นคำสัมผัสคล้องจอง ซึ่งหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2521 ของกระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการสอนอ่าน ฟัง พูด และเขียน คำที่มีลักษณะเป็นคำสัมผัสคล้องจอง และคำประพันธ์ต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 6 (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 38 - 57) แสดงว่า คำสัมผัสคล้องจองมีความเหมาะสมกับนักเรียนระดับประถมศึกษา และจากการสัมมนาเรื่อง การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก ได้มีการเสนอให้ใช้สำนวนภาษาเป็นแบบคำประพันธ์ หรือคำคล้องจองในหนังสือสำหรับเด็ก เพราะช่วยให้เด็กจดจำเนื้อหาได้ดีขึ้น (สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย 2519 : 23 - 24) และเพราะการใช้ถ้อยคำเป็นคำกลอนง่าย ๆ เป็นสิ่งที่เด็กในวัย 11 - 12 ปี ชอบ (กระทรวงศึกษาธิการ 2519 : 140)

จากผลการวิจัยของ คำเนิน ยอดมิ่ง (คำเนิน ยอดมิ่ง 2525 : 59) ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาแบบต่าง ๆ กัน คือ แบบบรรยาย แบบสนทนา และแบบบรรยายผสมแบบสนทนา ผลปรากฏว่า การเสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนาได้ผลการเรียนรู้อันดับที่ 1

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา หากนำหนังสือการ์ตูนแบบบรรยายผสมแบบสนทนา ซึ่งจากผลการวิจัยปรากฏว่าได้ผลดีกว่าแบบบรรยายหรือแบบสนทนาแต่เพียงอย่างเดียว มาเปรียบเทียบกับหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจองซึ่งเป็นส่วนวนภาษาที่เด็กน่าจะจดจำเนื้อหาได้ง่าย ว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ และผลจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการเสนอเนื้อหาของหนังสือการ์ตูนเพื่อประกอบการสอนต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้อันดับที่ 1 ของนักเรียนจากการเรียนด้วยหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา กับหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะเป็นแนวทางในการผลิตหนังสือการ์ตูนที่ใช้ประกอบการสอนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2527 จำนวน 60 คน จากโรงเรียน

วังสำโรง อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ก. 30 คน และกลุ่มทดลอง ข. 30 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเสนอเนื้อหาของหนังสือการ์ตูนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 2 รูปแบบคือ

2.1.1 หนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา

2.1.2 หนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการเรียนรู้

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ นำมาจากหนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษา เรื่องครอบครัวเรามีความสุข ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. หนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา หมายถึง หนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาคำอธิบายภาพที่ข้อความบรรยาย เพื่อการดำเนินเรื่องหรือสรุปเรื่อง และมีบทสนทนาของตัวละครในเรื่องโต้ตอบกันตามเนื้อเรื่อง

2. หนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง หมายถึง หนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาคำอธิบายภาพโดยวิธีบรรยายด้วยคำคล้องจอง คือใช้คำที่มีสระหรือตัวสะกดอย่างเดียวกัน หรือคำที่มีพยัญชนะต้นเสียงอย่างเดียวกัน เป็นถ้อยคำสั้น ๆ กะทัดรัด เช่น หนูหลอพอเคียบใหญ่ พอกก็ให้ไปโรงเรียน เป็นต้น

3. ผลการเรียนรู้ หมายถึง ผลการเรียนรู้ด้านความรู้ ความจำ และความเข้าใจ วัดจากคะแนนที่ได้จากข้อสอบวัดความรู้ ความจำ และความเข้าใจ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้นักเรียนตอบทันที หลังจากให้อ่านหนังสือการ์ตูน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการ์ตูน

ความหมายและประเภทของการ์ตูน

คินเคอร์ (Kinder. 1959 : 399) กล่าวถึง ความหมายของการ์ตูนว่าเป็นภาพที่ผู้อ่านสามารถจะตีความหมายได้จากสัญลักษณ์ที่มีอยู่ และส่วนใหญ่จะเป็นภาพที่เกินจริง เพื่อการสื่อความหมายหรือเสนอแนวความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ทันสมัย ตัวบุคคล หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ทันที

วิททิช และชุลเลอร์ (Wittich and Schuller. 1962 : 154) ได้อธิบายความหมายของการ์ตูนว่าเป็นสิ่งจำลองความคิดของบุคคล หรือจำลองมาจากสถานการณ์ที่มีอิทธิพลต่อความเห็นของกันทั่วไป การ์ตูนทำให้คนได้เข้าใจถึงความคิด เข้าใจถึงเรื่องราวต่าง ๆ และในเวลาเดียวกันการ์ตูนก็ทำให้เกิดความรู้สึกขบขันไปด้วย

กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ 2510 : 24 - 27) ให้ความหมายของการ์ตูนไว้ว่า การ์ตูนเป็นทัศนวัสดุชนิดหนึ่ง ซึ่งจัดอยู่ในประเภทวัสดุหลายเส้น (Graphic Material) โดยเป็นภาพวาดหรือชุดของภาพวาด ซึ่งแสดงเรื่องราวหรือข่าวสารต่าง ๆ ให้ทั้งความขบขัน สนุกสนาน และช่วยให้เกิดความเข้าใจในเรื่องหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ การ์ตูนส่วนใหญ่มักเป็นภาพวาดที่เกินเลยจากชีวิตจริง และมีคำพูดประกอบภาพไม่มีรายละเอียดมากนัก แต่จะเน้นบุคลิกของตัวการ์ตูนโดยเฉพาะส่วนตัว ซึ่งแสดงความรู้สึกออกมาทางใบหน้า บางครั้งมีการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ แบบคำพูด

การ์ตูนเรื่อง (Comics) หมายถึง ภาพการ์ตูนธรรมดาหลาย ๆ ภาพที่จัดลำดับเรื่องราวให้สัมพันธ์ต่อเนื่องกันไปเป็นเรื่องราว (Kinder. 1959 : 152) อาจมีความยาวเทียบ 2 - 3 ภาพ ต่อเนื่องกันในหนังสือพิมพ์รายวันประจำวัน เรียกว่า การ์ตูนเป็นตอน (Comic Strips) หรือถ้ามีความยาวเป็นเล่ม ๆ เรียกว่า หนังสือ

การ์ตูน (Comic Books) (นิพนธ์ ศุภปรีดี 2518 : 33)

ประเภทของการ์ตูน

กระทรวงศึกษาธิการ ได้แบ่งการ์ตูนออกเป็น 5 ประเภท ตามลักษณะหน้าที่
การใช้สอยไว้ ดังนี้

1. การ์ตูนบทบรรณาธิการ และการ์ตูนล้อเลียนการเมือง
2. การ์ตูนตลก
3. การ์ตูนเรื่องราว และการ์ตูนช่องเดียว
4. การ์ตูนภาพประกอบ
5. ภาพยนตร์การ์ตูน

สำหรับรูปแบบของการ์ตูน ถ้าแบ่งตามสไตล์ (Style) การวาด อาจแบ่งได้
ดังนี้

1. แบบเลียนของจริง (Realistic type) เป็นการเขียนภาพให้มีลักษณะ
ใกล้เคียงความจริงในธรรมชาติ ทั้งในเรื่องสัดส่วน รูปร่าง ลักษณะท่าทาง และสภาพ
แวดล้อม แบบนี้มีลักษณะใกล้เคียงกับความจริงมากที่สุดแต่ไม่ถึงกับเป็นภาพวาดเหมือนจริง
2. แบบล้อของจริง (Cartoon type) เป็นภาพที่เขียนบิดเบือนไปจาก
ความเป็นจริง มักเน้นเฉพาะ ลักษณะเด่น ๆ หรือที่สำคัญ ๆ มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะให้เป็น
การล้อเลียน และให้เกิดอารมณ์ขบขันแก่ผู้ดู (สมิคร ผลจำรูญ 2522 : 24)
3. แบบโครงร่างหรือภาพก้านไม้ขีด (Match-Stick Type) เป็นภาพ
วาดลายเส้นขาว - ดำ อย่างง่าย ๆ ไม่ได้เน้นเรื่องความเหมือนจริง ภาพแบบนี้จะ
ขึ้นอยู่กับเส้นเป็นสำคัญเท่านั้น ไม่จำเป็นจะต้องทำให้เด่นขึ้นมา โดยอาศัยสีเข้มหรือสีพื้น
หรืออาศัยแสงเงาใช้เพียงเส้นที่เน้นขาว - ดำ หรือสีเท่านั้น หรือถ้าจะระบายสี ก็ใช้
สีเดียวตลอดทั้งภาพได้ เป็นภาพที่ใช้เทคนิคในการวาดง่ายที่สุด (สุวิช แทนัน 2517 :
5)

การวิจัยเกี่ยวกับความสนใจของเด็กที่มีต่อหนังสือการ์ตูน

เกี่ยวกับความสนใจของเด็กที่มีต่อหนังสือการ์ตูน ได้มีผู้วิจัยไว้มากมาย เช่น ฮิลเดเรท (Hildreth. 1958 : 525) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสนใจในการอ่านหนังสือของเด็กชายและเด็กหญิง โดยทำการวิจัยกับเด็กอายุ 6 - 16 ปี ในประเทศอังกฤษ ปรากฏว่า เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง ร้อยละ 95 สนใจหนังสือการ์ตูน และโซเนล (Schonell. 1961 : 219) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านหนังสือการ์ตูนของเด็ก ระหว่างอายุ 5 - 10 ปี ซึ่งพบว่า เด็กที่มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 8 - 10 ปี สนใจอ่านหนังสือการ์ตูนแทบทั้งสิ้น ซึ่งผลการวิจัยนี้ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มีด (Meed. 1963 : 709) ได้ศึกษาความสนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูนของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 248 คน โดยการสัมภาษณ์ ปรากฏว่า เด็กที่มีอายุประมาณ 8 ปี สนใจการอ่านหนังสือการ์ตูน โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย และผลการวิจัยของ เกเซล (Gesell. 1946 : 317) ก็ได้ผลคล้ายคลึงกับการวิจัยของ โซเนล และมีด

สำหรับประเทศไทยนั้น คำรง เพชรพลาย (คำรง เพชรพลาย 2504 : 79) ได้ศึกษาความสนใจในการอ่านของเด็กชายและเด็กหญิง ต่างมีความสนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูนเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง ความสนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูนของเด็ก ที่ ลาวรรณ โฉมเฉลา (ลาวรรณ โฉมเฉลา 2504 : 75) ทำการวิจัยโดยใช้นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายเป็นกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า เด็กทั้งสองเพศต่างก็สนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูนทั้งสิ้น เพียงแต่มีความแตกต่างกันในประเภทที่ตนชอบเท่านั้น

สุวนิช ศรีสง่า (สุวนิช ศรีสง่า 2516 : 54 - 69) ได้ศึกษาความสนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูนของนักเรียนอายุ 8 - 10 ปี เมื่อปีการศึกษา 2515 เพื่อศึกษาว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูนประเภทใดบ้าง และความสนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูนของนักเรียนเหล่านั้นแตกต่างกันตามเพศ อายุ ลำดับการเกิดและอาชีพของ

บิดา มารดา หรือผู้ปกครองหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 3 4 และ 5 ของโรงเรียนประถมศึกษา ปีการศึกษา 2515 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 662 คน รวบรวมข้อมูลด้วยวิธีสัมภาษณ์เด็กแต่ละคนด้วยแบบสอบถามความสนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูน พร้อมด้วยหนังสือการ์ตูนและรูปภาพการ์ตูนรวม 10 ประเภท

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ รัศมีอายุ ลำดับการเกิด และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครองต่างกัน มีความสนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่า นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างสนใจการ์ตูนประเภท ตลกขบขันทั่ว ๆ ไปมากที่สุด รองลงมาคือ การ์ตูนเกี่ยวกับผี และสัตว์ประหลาด การ์ตูนที่นักเรียนสนใจน้อยที่สุด คือ การ์ตูนเกี่ยวกับความรัก สำหรับความสนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูนของนักเรียนที่มีระดับอายุต่าง ๆ นั้นปรากฏว่า นักเรียนอายุ 8 ปี สนใจการ์ตูนประเภทวรรณคดี หรือนิทานมากที่สุด นักเรียนอายุ 8 - 10 ปี มีความสนใจการ์ตูน ตลกขบขันมากที่สุด และนักเรียนอายุ 8 9 และ 10 ปี สนใจการ์ตูนเกี่ยวกับความรักน้อยที่สุด

สมัคร ผลเจริญ (สมัคร ผลเจริญ 2522 : 74 - 76) ได้ศึกษารูปแบบของภาพการ์ตูนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ และความชอบแบบของภาพการ์ตูน โดยจำแนกตามเพศ ระดับชั้น กลุ่มอายุ และความสัมพันธ์ระหว่างความชอบแบบภาพการ์ตูนกับผลการเรียนรู้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 4 และ 6 พบว่า นักเรียนที่มีเพศและกลุ่มอายุต่างกัน แม้จะศึกษาจากการ์ตูนต่างแบบกัน ก็มีผลการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน แต่ระดับชั้นที่ต่างกันทำให้ผลการเรียนรู้ที่ต่างกัน ในด้านความชอบแบบของภาพการ์ตูนนั้น เพศ กลุ่มอายุ และระดับชั้นที่ต่างกัน มีผลทำให้ความชอบของภาพการ์ตูนแตกต่างกันด้วย ส่วนในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความชอบแบบของภาพการ์ตูนกับผลการเรียนรู้นั้นมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้การคูณประกอบการสอน

การใช้การคูณประกอบการเรียนการสอนในลักษณะต่าง ๆ นั้น ได้มีผู้ศึกษาวิจัยไว้ดังนี้คือ

แซนด์ (Sand. 1956 : 248 - 252) กล่าวว่า ในการทดลองการใช้ภาพการคูณสอนเด็ก ปรากฏว่า ในระยะเริ่มต้นเรียนหนังสือซึ่งเด็กยังอ่านหนังสือไม่ออกได้ทดลองใช้ภาพการคูณสอนประกอบ ปรากฏว่า เด็กสามารถเข้าใจเรื่องประเภทนิทานยาว ๆ ได้ดี

โซเนส (Sones. 1944 : 238) ได้กล่าวไว้ว่า ภาพการคูณเป็นสิ่งเร้าความสนใจที่สำคัญในการเรียนการสอน ตัวอย่างเช่น การสอนวิชาภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเบนจามิน แฮริสัน รัฐนิวยอร์ก ปรากฏว่า การคูณที่ถูกเลือกจากนิตยสารฝรั่งเศสสามารถสร้างความสนใจในการเรียนศัพท์ และความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นอย่างดี

สุวิช แทนปั้น (สุวิช แทนปั้น 2517 : 33 - 36) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ในด้านความเข้าใจของนักเรียน จากการอ่านบทเรียนวรรณคดีไทยสี่ประเภท ได้แก่ บทเรียนที่มีแต่ตัวอักษร บทเรียนที่มีตัวอักษรประกอบด้วยภาพ การคูณ โครงร่าง การคูณล้อของจริง และการคูณล้อของจริง กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่อ่านบทเรียนแต่ละประเภทไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชายและหญิงในแต่ละกลุ่ม ปรากฏว่า แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยได้อภิปรายผลไว้ว่า อาจจะเป็นเพราะนักเรียนได้เคยฟังนิทานเรื่องในบทเรียนมาก่อนบ้างแล้ว หรือเคยดูจากภาพยนตร์หรือจากโทรทัศน์ จึงทำให้ผลในด้านความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน

มนตรี แยมกลสิกร (มนตรี แยมกลสิกร 2523 : 155) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนจาก

การใช้แบบเรียนสำเร็จรูปเชิงเส้นตรงการคูณ กับแบบเรียนสำเร็จรูปเชิงเส้นตรงธรรมดา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูปการคูณ มีผลการเรียนสูงกว่า นักเรียนที่เรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูปเชิงเส้นธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพศไม่มีผลต่อการเรียนรู้

พิตแมน (Pittman. 1958 : 238) ได้ศึกษาอิทธิพลของหนังสือการ์ตูนที่มีต่อเด็ก ผลปรากฏว่า หนังสือการ์ตูนมีอิทธิพลต่อเด็ก โดยสามารถเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของเด็กได้อย่างมาก นักเรียนที่อ่านหนังสือซ้ำ หรือเด็กที่ไม่อยากเรียน ตลอดจนนักเรียนเกเร ยอมได้ประโยชน์จากการอ่านหนังสือการ์ตูน

โซเนส (Sones. 1944 : 238 - 239) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านระหว่างหนังสือธรรมดากับหนังสือการ์ตูน ในระดับเกรด 6 และเกรด 9 ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มที่อ่านหนังสือการ์ตูนได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าร้อยละ 10 - 30 และเมื่อสลับให้กลุ่มที่อ่านหนังสือธรรมดา ผลปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยในการอ่านครั้งหลังสูงกว่าครั้งแรก

ประสงค์ สุรสิทธิ์ (ประสงค์ สุรสิทธิ์ 2515 : 37 - 39) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้ ความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนจากหนังสือที่มีแต่ตัวอักษร หนังสือที่มีตัวอักษรประกอบภาพการ์ตูน และการ์ตูนที่ผูกเป็นเรื่อง ผลปรากฏว่า การ์ตูนที่ผูกเป็นเรื่องจะมีผลสัมฤทธิ์สูงที่สุด กลุ่มที่มีตัวอักษรประกอบหลายภาพจะส่งผลสัมฤทธิ์รองลงมาคือกลุ่มที่เรียนจากบทเรียนที่มีแต่ตัวอักษร

ประทีน คล้ายนาค (ประทีน คล้ายนาค 2518 : 33 - 40) ได้ทำการเปรียบเทียบการสอนด้วยหนังสือการ์ตูน กับการสอนปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่า การสอนด้วยหนังสือการ์ตูนกับการสอนปกติไม่แตกต่างกัน

สุรางรัตน์ ณ พัทลุง (สุรางรัตน์ ณ พัทลุง 2521 : 37 - 38) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบการสอนด้วยหนังสือการ์ตูน กับการสอนแบบบรรยาย กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า หนังสือการ์ตูนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพพอที่จะนำไป

สอนได้ ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้เพิ่มขึ้น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้หนังสือ การดูกับการสอนแบบบรรยายแตกต่างกัน

ประเสริฐ มาสุปรีดี (ประเสริฐ มาสุปรีดี 2522 : 31 - 32) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนด้วยหนังสือการดูกับการสอนปกติกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนจากหนังสือการดูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเสนอเนื้อหาในหนังสือการ์ตูน

จากการที่ได้ศึกษาค้นคว้า จะเห็นได้ว่า หนังสือการ์ตูนนั้นมีลักษณะองค์ประกอบ และโครงสร้างที่เหมือนกับรูปแบบของละครวิทยุเป็นอย่างมาก ซึ่งละครวิทยุ (Audio Drama) จัดเป็นสื่อที่แสดงด้วยเสียง ความหมาย อารมณ์ และความรู้สึกมาจากเสียงของ บทบรรยาย การสนทนา และเสียงประกอบ

องค์ประกอบของละครวิทยุ หมายถึง ส่วนประกอบต่าง ๆ ที่รวมกันเข้าเป็นการแสดงแบบละครวิทยุ องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ (Brockett. 1964 : 24 - 47)

1. โครงเรื่อง (Plot)
2. แก่นของเรื่อง (Theme)
3. ตัวละคร (Character)
4. บทสนทนา (Dialogue)
5. บทบรรยาย (Narration)
6. เสียงประกอบ (Sound Effect)

จากองค์ประกอบหรือโครงสร้างของละครวิทยุดังกล่าวนี้ จะเห็นว่ามีส่วนที่เหมือนกับโครงสร้างของหนังสือการ์ตูนทุกประการ เพราะการ์ตูนเรื่องมีการผูกเนื้อเรื่องขึ้นมา มีโครงเรื่องที่ทำให้เกิดการคล้อยตาม มีตัวละครที่เจรจาสนทนาโต้ตอบกันตามบท

ตลอดเรื่อง และมีแก่นของเรื่อง (Theme) รวมทั้งมีการบรรยายแทรกบางโอกาส ซึ่งหากจะแตกต่างจากละครวิทยุแล้วก็แตกต่างกันตรงที่ละครวิทยุนั้นให้ภาพทางเสียง หรือที่เรียกว่า **Mental Image** หรือภาพอันเกิดจากจินตนาการของผู้ฟัง (Callahan. 1948 : 112)

การบรรยาย (Narration)

การบรรยาย หมายถึง การบรรยายเรื่อง บรรยายฉาก บรรยายรายละเอียด หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้มองเห็นภาพจนได้ อย่างแจ่มแจ้งชัดเจน และการเขียนบทบรรยายนั้นเป็นการบรรยายให้ผู้อ่านได้รู้จักสิ่งต่าง ๆ อาจจะเป็นเรื่องที่อยู่รอบ ๆ ตัว หรือสภาพท้องถิ่น เป็นการใช้คำที่ง่าย ๆ สำหรับเด็ก และในการเขียนบทบรรยายนั้นไม่ควรนำตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับปะปนในเรื่องที่บรรยายนั้น

ส่วนการใช้ภาษาในการพูดบรรยายนั้น ควรเลือกใช้คำง่าย ๆ เข้าใจได้แจ่มแจ้งชัดเจนประโยคไม่ควรยาวนัก ส่วนการใช้ภาษาในการบรรยายที่ยาวมาก จะทำให้เกิดความงุนงงตามไม่ทัน ถ้าจะให้ดีกว่านี้ควรใช้คำที่กระชับ การบรรยายยาวเกินไปนั้นนอกจากจะทำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดความเบื่อหน่ายแล้ว อาจจะทำให้พลาดจุดสำคัญของเรื่องไปได้ ถ้าจำเป็นต้องใช้ศัพท์วิชาการก็ควรอธิบายสั้น ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ฟังเข้าใจ ควรเลือกระดับคำพูดให้เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสด้วย คำแสลงหรือคำล้อเลียนต่าง ๆ แม้บางครั้งจะช่วยให้ผู้ฟังสนุกสนานและเป็นกันเองมากขึ้นก็ตาม แต่จะต้องระมัดระวังและเลือกใช้ให้ดี (ชลธิรา กลัคอยู่ และคนอื่น ๆ 2517 : 124 - 125)

จากการสัมมนาการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กของกรมสามัญศึกษา ซึ่งรัชนี ศรีไพรวรรณ (กระทรวงศึกษาธิการ 2516 : 20 อ้างอิงมาจาก รัชนี ศรีไพรวรรณ) ได้รายงานไว้ว่า "คำบรรยายที่ใช้ในหนังสือที่เป็นข้อความประกอบภาพนั้น ควรอยู่ในวงประสบการณ์ของเด็ก หรือเป็นคำที่เด็กคุ้นเคยมากที่สุด อยู่ในระดับความยากง่ายในหนังสือเรียนของเด็ก"

การสนทนา (Dialogue)

เปลื้อง ฅ นคร (เปลื้อง ฅ นคร 2507 : 123) ได้กล่าวถึงบทสนทนาว่า เป็นถ้อยคำที่ตัวละครได้พูดคุยกัน ซึ่งจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการดำเนินเรื่องและฉากควย และบทสนทนามีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจรายละเอียดในเรื่องนั้น การเขียนบทสนทนาจึงไม่ควรลืมว่าตัวละครนั้นคือผู้ดำเนินเรื่อง และตัวละครมีความรู้สึกและอารมณ์อย่างไรในบทสนทนา

โดยทั่วไปแล้วบทสนทนาที่ดี ควรมีลักษณะดังนี้

1. มีความเป็นธรรมชาติ คือ มีลักษณะสมจริงกับชีวิตมากที่สุด
2. บทสนทนาที่ดีจะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสม โดยคำนึงถึงระดับการศึกษา อายุ เพศ สภาพสังคม เป็นต้น
3. มีความคงที่ คือบทสนทนาจะต้องสอดคล้องต่อเนื่องกันตลอดเรื่อง เพื่อให้การเล่าเรื่องเป็นไปโดยราบรื่น สม่่าเสมอ

นอกจากนี้ คาลลาฮัน (Callahan. 1948 : 113) ได้กล่าวถึงบทสนทนาไว้ดังนี้

1. การสนทนาแต่ละบทจะช่วยในการสร้างภาพพจน์ของฉากและฉากปกริยาของตัวละคร
2. บทสนทนาแต่ละตอนควรดำเนินเรื่องรวดเร็ว หลีกเลี้ยงการรวน หรืออยู่กับที่
3. บทสนทนาที่ดีจะช่วยอธิบายการกระทำที่เกิดขึ้นในแต่ละฉาก
4. บทสนทนาจะช่วยให้การดำเนินเรื่อง การเปลี่ยนฉากสู่ฉากกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และเหมาะสม
5. บทสนทนาทำให้เกิดอารมณ์คล้อยตามเนื้อเรื่อง เกิดภาพพจน์เกี่ยวกับเวลา สถานที่ และท้องเรื่อง

6. สถานการณ์และบรรยากาศสร้างขึ้นได้ด้วยบทสนทนา ผู้เขียนสามารถอ้างถึงคำเหล่านี้ได้บ่อย ๆ ในบทสนทนา

คำโคลงจอง (Poetry)

คำโคลงจอง คือ ถ้อยคำหรือข้อความที่มีการรับสัมผัสกัน อาจจะเป็นสัมผัสสระหรือสัมผัสพยัญชนะก็ได้ ซึ่งเหมือนกับร้อยกรองและบทประพันธ์ ซึ่งหมายถึงการเขียนที่มีแบบสัมผัสนั่นเอง แบบวิธีการเขียนคำประพันธ์ของไทยเรานั้นมีหลายชนิด สามารถแบ่งได้เป็น 5 ประเภทใหญ่ ๆ คือ โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน และร่าย ซึ่งแต่ละประเภทมีลักษณะพิเศษที่เด่นชัดเป็นตัวของตัวเอง คือ

โคลง ถ้อยจังหวะ เสียงสูง – คำเป็นใหญ่

ฉันท์ ถ้อยน้ำหนักที่หนักเบาของคำเป็นใหญ่

กาพย์ ถ้อยจำนวนของคำเป็นใหญ่

กลอน ถ้อยสัมผัสเป็นใหญ่

ร่าย ถ้อยความหมายเป็นใหญ่ (อัศนี พลจันทร 2518 : 33)

ลักษณะบังคับของบทประพันธ์นั้น ทำให้คำและความกระชับ ซึ่งเป็นการใช้ถ้อยคำแต่น้อย หากมีความหมายกว้างขวางลึกซึ้ง

สำหรับความยากง่ายของคำประพันธ์นั้น มีผู้ทดลองให้นักเรียนเลือกแต่งกาพย์และโคลง ปรากฏว่า นักเรียนส่วนใหญ่เลือกแต่งกาพย์ ต่อจากนั้นเลือกกลอน ส่วนโคลงมีเลือกจำนวนน้อย สรุปได้ว่า กาพย์แต่งง่ายกว่ากลอน และกลอนแต่งง่ายกว่าโคลง

เนื่องจากคำประพันธ์ คำร้อยกรอง จะมีลักษณะการเรียบเรียงพิเศษออกไปกว่าร้อยแก้วธรรมดา จึงทำให้เข้าใจได้ยากสำหรับเด็กบางคนในค่านการใช้ภาษา เพราะภาษาร้อยกรองไม่ใช่ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น คำราชาศัพท์ คำว่า กิน เป็น เสวย หรือคำศัพท์ทั่วไป เช่น นก เป็น ปักษี เป็นต้น และระเบียบการเรียบเรียงคำก็แปลกออกไปจากการใช้ตามปกติ แต่ส่วนดีของร้อยกรองก็มีข้อได้เปรียบร้อยแก้วหลายประการ เช่น มีเสียงไพเราะ มีลีลาจังหวะกระทบใจได้ง่าย และมีความเข้มข้นของความคิด

ส่งเสริมจินตนาการและสุนทรีย์ทางอารมณ์ได้มากกว่าร้อยละ การเขียนคำประพันธ์สำหรับเด็กจึงไม่ควรใช้คำศัพท์ที่ยากกว่าวัย และระดับของเด็กที่จะเข้าใจได้ภาษาที่ใช้ควรเป็นคำง่าย ๆ ตรงไปตรงมา เป็นภาษาธรรมดา เช่น "หนูหลอพ่อเต็บใหญ่ พ่อก็ให้ไปโรงเรียน" เป็นต้น (อรุณพล เรื่องบุรพ 2524 : 23 - 24)

จากเอกสารการวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของหนังสือการ์ตูนที่นำมาใช้ในทางการศึกษา รวมทั้งรูปแบบต่าง ๆ ของการเสนอเนื้อหาของหนังสือการ์ตูน ซึ่งมีอิทธิพลอย่างสูงต่อความสนใจและการเรียนรู้ของเด็ก

หนึ่ง ในการเสนอเนื้อหาแต่ละแบบต่างก็มีข้อดีและข้อเสียอยู่ในตัว ซึ่งยังสรุปไม่ได้ว่าแบบใดจะให้ผลที่ดีกว่ากัน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า หนังสือการ์ตูนที่มีวิธีการเสนอเนื้อหาที่ต่างกัน จะให้ผลการเรียนรู้แตกต่างกันหรือไม่ โดยกำหนดรูปแบบของภาพในหนังสือการ์ตูนให้เหมือนกัน

สมมติฐานการวิจัย

ผลการเรียนรู้ของนักเรียนระดับประถมศึกษาจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา กับหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจองแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการทดลอง

การดำเนินการทดลองแบ่งเป็นขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือ
3. การดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัย ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2527 ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร จำนวน 60 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามลำดับดังนี้

1. สุ่มอำเภอในจังหวัดพิจิตรมา 1 อำเภอ จากจำนวนทั้งหมด 6 อำเภอ
2. กิ่งอำเภอ ไค้อำเภอตะพานหิน
3. เลือกเฉพาะโรงเรียนที่มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพียงพอในการทดลอง ภายในอำเภอตะพานหิน แล้วสุ่มมา 1 โรงเรียน ได้แก่โรงเรียนวังสำโรง
4. สุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวังสำโรง มา 60 คน และสุ่มนักเรียนแต่ละคนเข้ากลุ่ม 2 กลุ่ม แล้วกำหนดเป็นกลุ่มทดลอง ก. 1 กลุ่ม และกลุ่มทดลอง ข อีก 1 กลุ่ม

การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้

1. หนังสือการ์ตูนเรื่องที่ถูกวิจัยสร้างขึ้น 2 รูปแบบ คือ
 - 1.1 หนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา
 - 1.2 หนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง
2. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ของผู้วิจัยสร้างขึ้นในเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาสองรูปแบบ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก โดยผู้ทำแบบทดสอบถูกได้ 1 คะแนน ผิดได้ 0 คะแนน

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

การสร้างหนังสือการ์ตูน

1. การสร้างหนังสือการ์ตูนแบบบรรยายผสมแบบสนทนา
 - 1.1 ใช้เนื้อหาของหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา เรื่อง ครอบครัวเรามีความสุข ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
 - 1.2 วาดภาพลายเส้นขาว – ดำ ตามเนื้อหาในหนังสือจากข้อ 1.1
 - 1.3 เขียนบทบรรยายและบทสนทนา โดยให้มีเนื้อหาตรงกับหนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษา เรื่อง ครอบครัวเรามีความสุข ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
2. การสร้างหนังสือการ์ตูนแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง
 - 2.1 ใช้เนื้อหาและคำบรรยายด้วยคำคล้องจอง โดยคัดลอกจากคำบรรยายด้วยคำคล้องจองในหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา เรื่อง ครอบครัวเรามีความสุข ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
 - 2.2 วาดภาพลายเส้นขาว – ดำ ตามเนื้อหาในหนังสือจากข้อ 2.1

2.3 เขียนคำบรรยายด้วยคำคล้องจอง โดยคัดลอกคำบรรยายด้วยคำคล้องจองจากหนังสือในข้อ 2.1

3. นำหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาทั้ง 2 รูปแบบไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาตรวจคำบรรยายของหนังสือการ์ตูนทั้ง 2 รูปแบบว่ามีเนื้อหาตรงกัน

4. นำหนังสือการ์ตูนทั้ง 2 แบบไปทดลองใช้พร้อมกับแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อหาค่าเฉลี่ยของเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนและเวลาในการทำแบบทดสอบ ก่อนทำการทดลองจริง

การสร้างแบบทดสอบ

แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทางด้านความรู้ ความเข้าใจ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยดำเนินการสร้างดังนี้

1. ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบ การเขียนข้อสอบและวิเคราะห์ข้อสอบจากหนังสือเทคนิคการวัดผล (ชวาล แพทย์กุล 2520 : 110 – 332) เทคนิคการเขียนข้อสอบ (ชวาล แพทย์กุล 2520 : 11 – 256) หนังสือการวัดและประเมินผลการศึกษา (อนันต์ ศรีโสภณ 2520 : 78 – 134)

2. สร้างแบบทดสอบเป็นข้อสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก มีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว จำนวน 25 ข้อ โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาในหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา เรื่องครอบครัวของเรามีความสุข ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

3. นำแบบทดสอบและหนังสือการ์ตูนทั้ง 2 รูปแบบ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดพุทธวันโชติการาม อำเภอบางบาล จังหวัดพิจิตร เพื่อหาค่าเฉลี่ยของเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน และการทำแบบทดสอบ

4. นำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนน ข้อใดถูกให้ 1 คะแนน ข้อใดผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน

5. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบแต่ละข้อตามเทคนิค 27 เปอร์เซนต์ ของกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ (อนันต์ ศรีโสภณ 2521 : 160 - 161) แล้วเปิดตารางวิเคราะห์หาค่าความสำเร็จรูปของจุง เตห์ ฟาน (Fan. 1952 : 1 - 32) เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ

6. เลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไปมาจำนวน 20 ข้อ

7. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR -21 ของคูเคอร์ ริชาร์ดสัน (ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2522 : 179) และหาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด (Standard Error of Measurement)

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนที่ใช้ในการทดลองมีลักษณะดังได้แสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนที่ใช้ในการทดลอง

Random Assignment	Treatment	Posttest
R_1 Experimental Group	X_1	O
R_2 Experimental Group	X_2	O

R_1 หมายถึง กลุ่มทดลอง ก เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา

R_2 หมายถึง กลุ่มทดลอง ข เรียนจากหนังสือการ์ตูนแบบเสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง

X_1 หมายถึง การเรียนจากหนังสือการ์ตูนแบบเสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา

X_2 หมายถึง การเรียนจากหนังสือการ์ตูนแบบเสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง

O หมายถึง การทดสอบภายหลังการเรียนจากหนังสือการ์ตูน

วิธีการทดลอง

1. แจกหนังสือการ์ตูนให้แกกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม
2. ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เรียนจากหนังสือการ์ตูน 2 รูปแบบพร้อม ๆ กัน

คือ

กลุ่มทดลอง ก เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา

กลุ่มทดลอง ข เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง

โดยแต่ละกลุ่มใช้เวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนกลุ่มละ 15 นาที และหลังจากอ่านจบแล้วให้ทำแบบทดสอบทันที

3. นำกระดาษคำตอบของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มาตรวจให้คะแนนโดยข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด หรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน
4. นำคะแนนที่ได้ไปทำการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ยของคะแนน (Ferguson. 1966 : 45)
2. หาค่าความแปรปรวนของคะแนน (Ferguson. 1966 : 62)
3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้ KR -21 ของคูเคอร์ ริชาร์ดสัน (ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2522 : 179)
4. หาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด (ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2522 : 180)
5. ทดสอบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ t-test แบบ Independent (ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2524 : 96)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ข้อมูล กำหนดไว้ดังนี้

- N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
- \bar{X} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
- S แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- S^2 แทน ค่าความแปรปรวน

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนากับแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง ผลปรากฏดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนากับแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S	S^2	t
กลุ่มทดลอง ก.	30	13.43	1.931	3.729	3.9215**
กลุ่มทดลอง ข.	30	11.43	2.016	4.06	

** $t_{.01} (58) = 2.6644$

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง ก. สูงกว่ากลุ่มทดลอง ข. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่มีวีซีดีเสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา มีผลการเรียนรู้แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่มีวีซีดีเสนอเนื้อหาแบบบรรยายควบคู่คำคล้องจอง

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนจากการเรียนด้วยหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา กับหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง

สมมติฐานของการศึกษาครั้งนี้

ผลการเรียนรู้ของนักเรียนระดับประถมศึกษาจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา กับหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจองแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวังสำโรง อำเภอกะพานหิน จังหวัดพิจิตร ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ก และกลุ่มทดลอง ข. กลุ่มละ 30 คน

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ นำมาจากหนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษา เรื่องครอบครัวเรามีความสุข ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. หนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาสองรูปแบบ คือ
 - 1.1 หนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา
 - 1.2 หนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง
2. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้จากเนื้อหาที่เรียนด้วยหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาทั้งสองรูปแบบ จำนวน 20 ข้อ เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้จัดกระทำกับกลุ่มตัวอย่าง โดยจัดให้กลุ่มทดลอง ก. เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา และกลุ่มทดลอง ข. เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง ทั้งสองกลุ่มใช้เวลาในการเรียน 15 นาที เมื่อเรียนเสร็จให้ทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทันที

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดลองเสร็จแล้ว ได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแปรปรวน แล้วทดสอบค่าความแตกต่างตามสมมติฐานโดยใช้ t - test แบบ Independent

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนามีผลการเรียนรู้แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา มีผลการเรียนรู้แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง โดยที่นักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา มีผลการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน เพราะว่าหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนานั้นมีลักษณะของการเสนอเนื้อหารวมกันสองครั้งระหว่างบทบรรยายและบทสนทนา ซึ่งเมื่อผู้เรียนอ่านบทบรรยายแล้วยังสามารถอ่านจากบทสนทนาของตัวละครในเรื่องได้อีก ซึ่งเป็นลักษณะของการย้ำ ซ้ำและสรุป หรือบทวนเนื้อหาอีกครั้ง ทำให้ผู้เรียนรับรู้และเรียนรู้ได้ดีกว่า (คำเนิน ยอคมิ่ง 2525 : 60) ซึ่งตรงตามหลักการรับรู้ที่ว่า มนุษย์จะรับรู้จากจักขุสัมผัสถึงร้อยละ 75 (Dale. 1955 : 24) แม้ว่าการรับรู้ทางจักขุสัมผัสนั้นจะเป็นการรับรู้ในรูปแบบของข้อความที่เรียกว่า วจนสัญลักษณ์ก็ตาม แต่ก็มีภาพการ์ตูนประกอบข้อความที่เป็นบทบรรยายและบทสนทนานั้นด้วย ประกอบกับลักษณะของการย้ำ หรือการกระทำซ้ำ ๆ นั้น เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ดีขึ้น (Fleming and Levie. 1979 : 121) จึงทำให้ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนาสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง

ขอเสนอแนะ

1. ควรจะได้มีการวิจัย หนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาต่างกัน ในระดับชั้นเรียนที่สูงกว่าระดับประถมศึกษา เช่น ระดับมัธยมศึกษา เป็นต้น

2. ควรขยายการวิจัยเกี่ยวกับวิธีเสนอเนื้อหาแบบต่าง ๆ โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบโดยใช้สื่อชนิดอื่น ๆ เช่น สื่อประเภททเรียนสำเร็จรูป สไลด์ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ เพื่อการศึกษา เป็นต้นว่าจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของสื่อและการเรียนรู้ได้สูงขึ้นหรือไม่

3. ควรจะได้มีการวิจัยหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาแบบต่าง ๆ โดยเพิ่มเนื้อหาให้มากขึ้น เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำอีกด้านหนึ่ง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ชม ภูมิภาค เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา ประสานมิตร ม.ป.ป., 334
หน้า
- ชลธิรา กลัดอยู่ และคนอื่น ๆ การใช้ภาษา สยามปริทัศน์ 2517, 400 หน้า
- ชวาล แพร์คุด เทคนิคการวัดผล พิมพ์ครั้งที่ 6 วัฒนาพานิช 2518, 434 หน้า
- เทคนิคการเขียนข้อสอบ โรงพิมพ์คุรุสภา 2520, 407 หน้า
- คำเนิน ยอดมิ่ง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากหนังสือ
การ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาแบบต่าง ๆ ปรินิพนธ์ กศ.ม.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2525, 151 หน้า อักสำเนา
- คำรง เพชรพลาย "ทัศนคติของนักเรียนเกี่ยวกับหนังสือ การอ่านหนังสือและห้องสมุด"
ใน บรรณารักษ์ 2504 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2504, 89
หน้า
- นิพนธ์ สุขปรีดี โสตทัศนศึกษา แพร์พิทยา 2518, 185 หน้า
- ประทีน คล้ายนาค การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษาของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยสอนด้วยหนังสือการ์ตูนกับการสอนตามปกติ
ปรินิพนธ์ กศ.ม.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 199 หน้า
อักสำเนา
- ประสงค์ สุรสิทธิ์ การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ความเข้าใจของ
นักเรียนจากการอ่านหนังสือบทเรียนภาษาอังกฤษที่มีแต่ตัวอักษร บทเรียนภาษาอังกฤษ
ที่มีตัวอักษรประกอบภาพการ์ตูน และบทเรียนภาษาอังกฤษที่ผูกเนื้อเรื่องเป็นการ์ตูนเรื่อง
ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรินิพนธ์ กศ.ม.วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2515, 69 หน้า อักสำเนา

- ประเสริฐ มาสุปรีดี การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้วิชาสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนด้วยหนังสือ
การคูณกับการสอนปกติ ปรียนานิพนธ์ กศ.ม.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2522, 36 หน้า อักสำเนา
- เปลื้อง ณ นคร คำบรรยายวิชาการประพันธ์และหนังสือพิมพ์ พิมพ์ครั้งที่ 3
ไทยวัฒนาพานิช 2507, 342 หน้า
- ภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย, สภาคม รายงานการสัมมนาเรื่องการจัดทำหนังสือ
สำหรับเด็ก ณ ศูนย์ฝึกอบรมครู กรมวิสามัญศึกษา 17 - 20 กุมภาพันธ์ 2519
สภาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย และคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อจัดงานปี
หนังสือระหว่างชาติ 2519, 281
- มนตรี แยมกลีกร การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คณิตพิสัยในวิชาสุศึกษา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการใช้แบบเรียนสำเร็จรูปเชิงเส้นตรงการคูณกับการใช้
แบบเรียนสำเร็จรูปเชิงเส้นตรงธรรมดา ปรียนานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 177 หน้า อักสำเนา
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2
วัฒนาพานิช 2522, 266 หน้า
- หลักการวิจัยทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2 ทวีกิจการพิมพ์ 2524, 286
หน้า
- ลาวรรณ โฉมเฉลา ผลดีและผลเสียจากการอ่านหนังสือการคูณของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์ ค.ม.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2504,
80 หน้า อักสำเนา
- ศึกษาธิการ, กระทรวง รายงานการสัมมนาเรื่องการจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก
2515, 53 หน้า
- รายงานการสัมมนาหนังสือสำหรับเด็กกลุ่มอายุ 11 - 16 ปี กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ 2510, 275 หน้า

ศึกษาธิการ , กระทรวง หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ 2521, 442 หน้า

———— รายงานการสำรวจความสนใจและรสนิยมในการอ่านของเด็กและเยาวชนไทย
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2519, 43 หน้า

สมมิตร ผลจำรูญ รูปแบบของภาพการ์ตูนที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียนระดับ
ประถมศึกษา ปรินญาณิพนธ์-กศ.ม.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2522, 91 หน้า อักสำเนา

สมประสงค์ ปิ่นจินดา และคนอื่น ๆ คู่มือการศึกษาวิชาพัฒนาการเด็ก โรงพิมพ์พิชเนศ
2516, 220 หน้า

สุรางรัตน์ ณ พัทลุง การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาสุขศึกษาของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โดยการสอนด้วยหนังสือการ์ตูนกับการสอนตามแบบเดิม
วิทยานิพนธ์ ค.ม.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 138 หน้า อักสำเนา

สุนันท์ ศรีสง่า การศึกษาความสนใจในการอ่านหนังสือการ์ตูนของนักเรียนอายุ 8, 9
และ 10 ปี ปีการศึกษา 2515 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2516, 87 หน้า อักสำเนา

สุวิธ แทนปั้น การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 จากการเรียนด้วยบทเรียนที่มีแต่ตัวอักษร บทเรียนที่มีตัวอักษรประกอบด้วย
ภาพการ์ตูน โครงร่างการ์ตูนลอยของจริง และ การ์ตูนสีลอยของจริง ปรินญาณิพนธ์
กศ.ม.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 47 หน้า อักสำเนา

อนันต์ ศรีโสภะ การวัดและการประเมินผลการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2520, 251
หน้า

อรรถพล เรืองบุรพ การศึกษารูปแบบของคำบรรยายสไลด์เทปที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนวิชาหน้าที่พลเมืองชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 70 หน้า อักสำเนา

อัศนี พลจันทร์ ศิลปการถ่ายภาพกลอน ทักษณาราม 2518, 150 หน้า

- Brockett, Oscar G. The Theatre, and introduction. New York, Holt, Rinehart and Winston, 1964. 566 p.
- Callahan, Jennie Waugh. Radio Workshop for Children. New York, McGraw-Hill Book Company, Inc., 1948.
- Dale, Edgar. Audio-Visual Methods in Teaching. 3rd.ed., New York, The Dryden Press, 1955. 534 p.
- Fan, Chung-Teh. Item Analysis Table. Princeton, New Jersey, Educational Testing Service, 1952. 32 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 2nd. ed., New York, McGraw-Hill Book Co., 1966. 446 p.
- Fleming, Malcolm L. and W. Howard Levie. Instructional Message Design. 2nd ed., Educational Technology Publication, 1979. 289 p.
- Gesell, Arnold Lucins. The child From Five to Ten. New York, Harper and Brothers, 1946. 475 p.
- Hildreth, Gertrude. Teaching Reading : A Guide to Basic Principles and Modern. New York, Henry Holt and Company, 1958. 612 p.
- Keiffer, Robert E. and W. Cochran. Manual of Audio-Visual Technique. Michigan, Edward Brother, Inc., 1950. 160 p.
- Kinder, Jame S. Audio-Visual Materials and Technique. 2nd, ed., New York, American Book Company, 1959. 592 p.
- _____ Using Audio-Visual Materials in Education. New York, American Book Company, 1965. 199 p.
- Meed, Margaret. "Reading Interest in First Grades," Elementary English. 1 : 707-711, November 1963.
- Pittman, David J. "Mass Media and Juvenile Delinquency," Juvenile Delinquency. New York, Philosophical Library, Inc., 1958. 300 p.
- Sand, Lester B. Audio-Visual Procedures in Teaching. New York, The Ronal Press Company, 1956. 633 p.
- Schonell, Fred J. The Psychology and Teaching of Reading. London, Oliver and Boyd., 1961. 295 p.
- Sones, W.W.D. "The Comic and the Instructional Method," Journal of Educational Sociology, p. 238-239, December 1944.
- Wittich, Walter A. and Charles F. Schuller. Audio-Visual Materials: Their Nature & Use. 3rd. ed., New York, Harper & Brother Publishers, 1962. 500 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

คาสติติของการวิเคราะห์หข้อทดสอบ

ตาราง 3 แสดงค่า P_H , P_L , p , r และ Δ ที่ได้จากการวิเคราะห์แบบทดสอบวัดผล
การเรียนรู้

ข้อที่	P_H	P_L	p	r	Δ
1	.99	.40	.77	.76	10.1
2	.86	.60	.74	.32	10.4
3	.60	.01	.23	.76	15.9
4	.93	.52	.79	.74	9.7
5	.80	.40	.61	.42	11.9
6	.86	.73	.77	.26	12.9
7	.99	.46	.79	.74	9.7
8	.93	.46	.72	.56	10.6
9	.67	.01	.26	.79	15.5
10	.99	.40	.77	.76	10.1
11	.80	.06	.40	.74	14.0
12	.99	.46	.77	.76	10.1
13	.99	.34	.74	.79	10.4
14	.93	.52	.75	.52	10.3
15	.86	.28	.58	.59	12.2
16	.80	.21	.51	.58	12.9
17	.80	.21	.51	.58	12.9
18	.86	.67	.77	.26	12.9
19	.86	.52	.70	.39	10.9
20	.67	.28	.59	.60	12.1

การหาคุณภาพของแบบทดสอบแสดงไว้ในตาราง 4

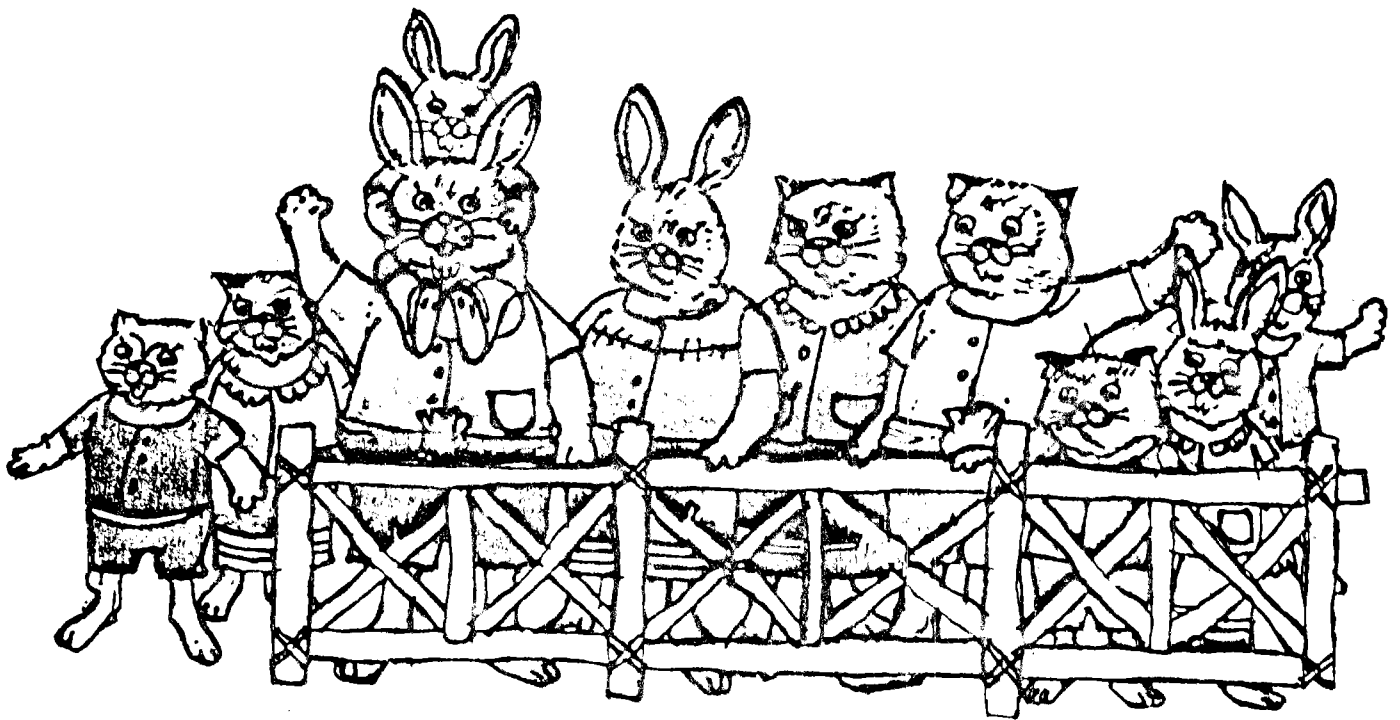
ตาราง 4 แสดงคุณภาพของแบบทดสอบ

N	\bar{X}	S^2	S	r_{tt}	Se
20	13.31	14.182	3.766	0.722	1.985

ภาคผนวก ข.

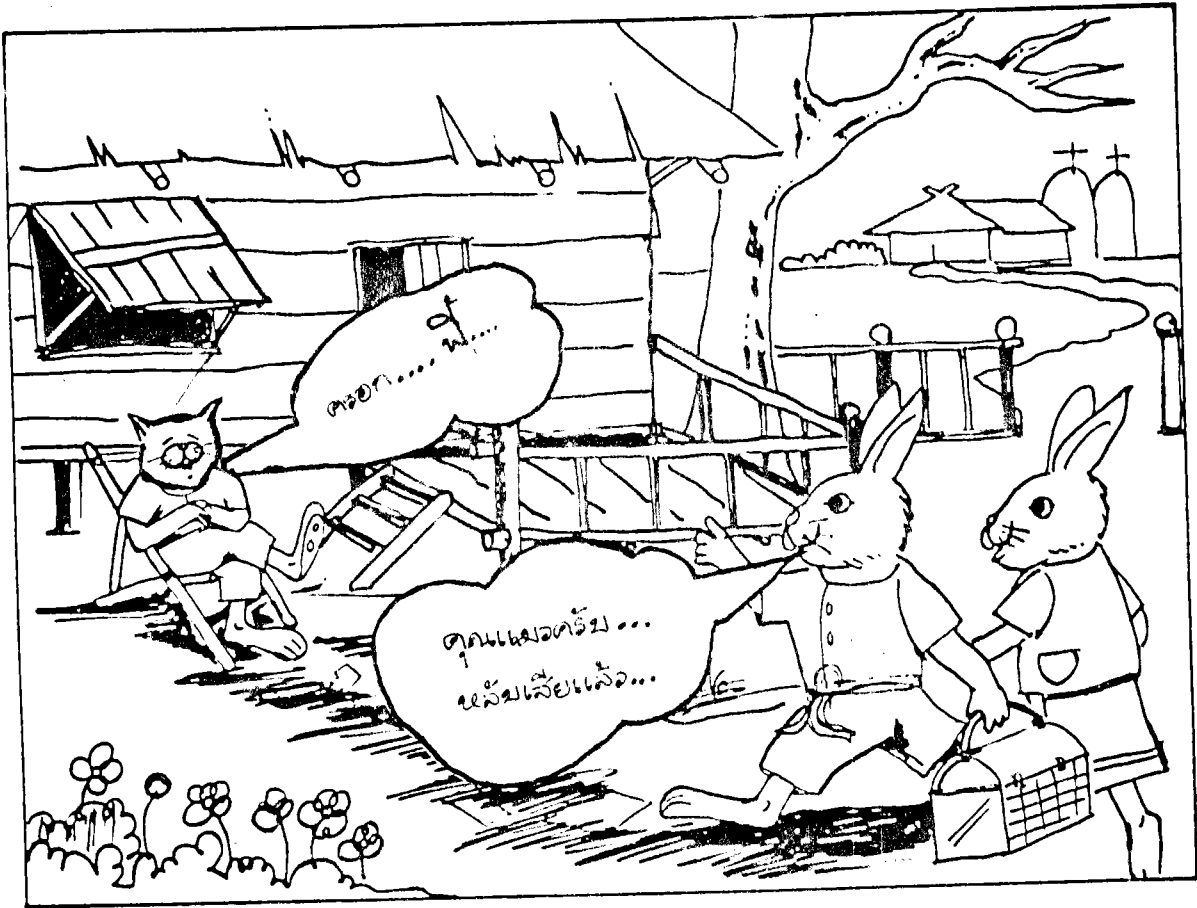
ตัวอย่างหนังสือการอนุมัติข้อเสนอเนื้อหาต่างกัน

កងទ័ពកងទ័ពកងទ័ពកងទ័ព

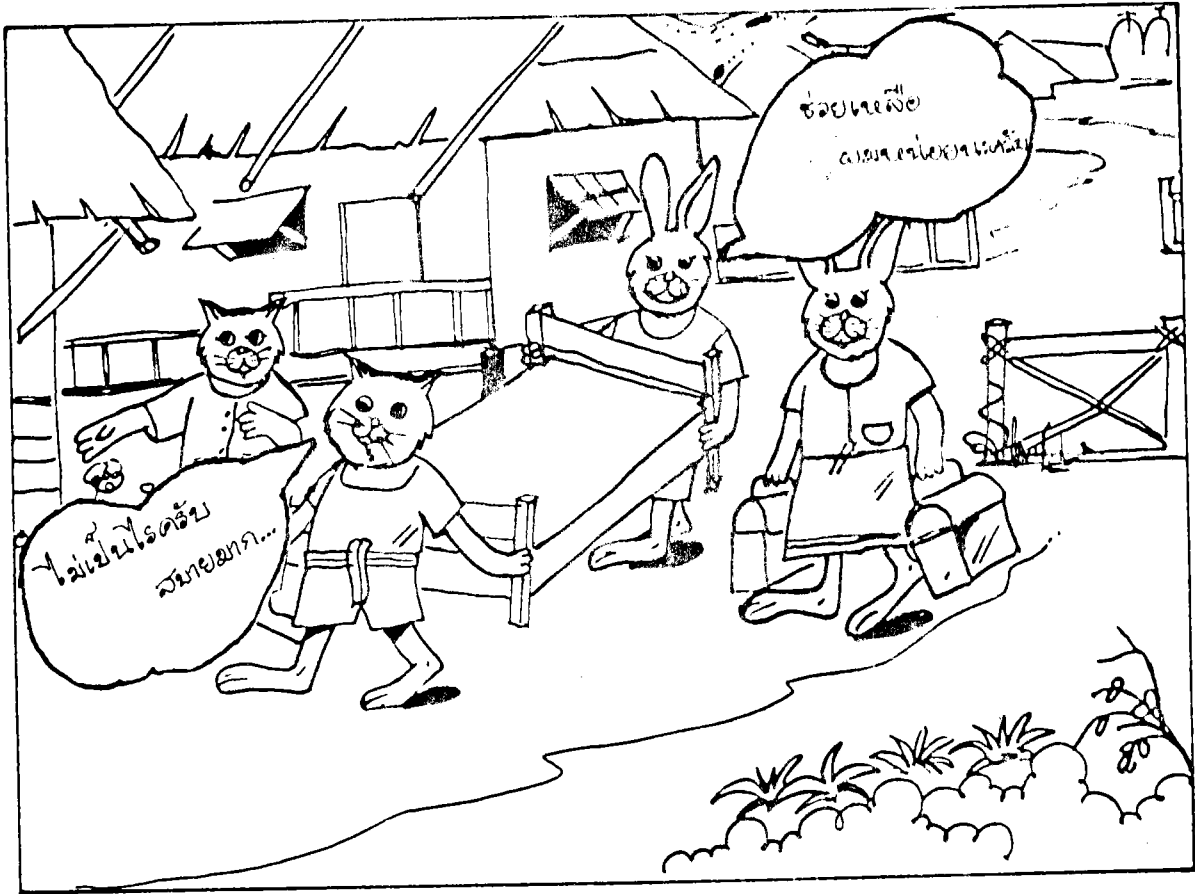

សង្ហាត ស៊ីន ភាវ.

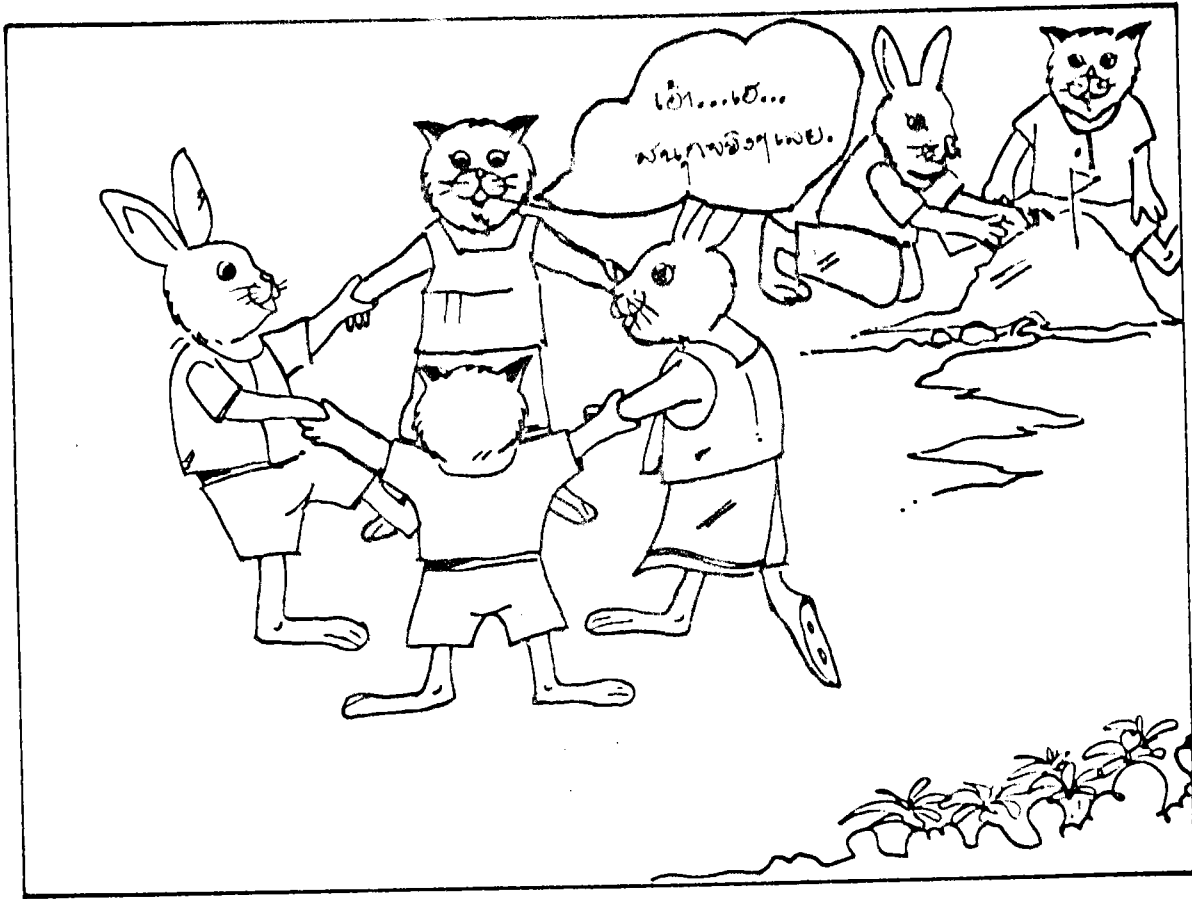
ឃុំចាន់ត្រី ក្រុងសៀមរាប បន្ទាយ.

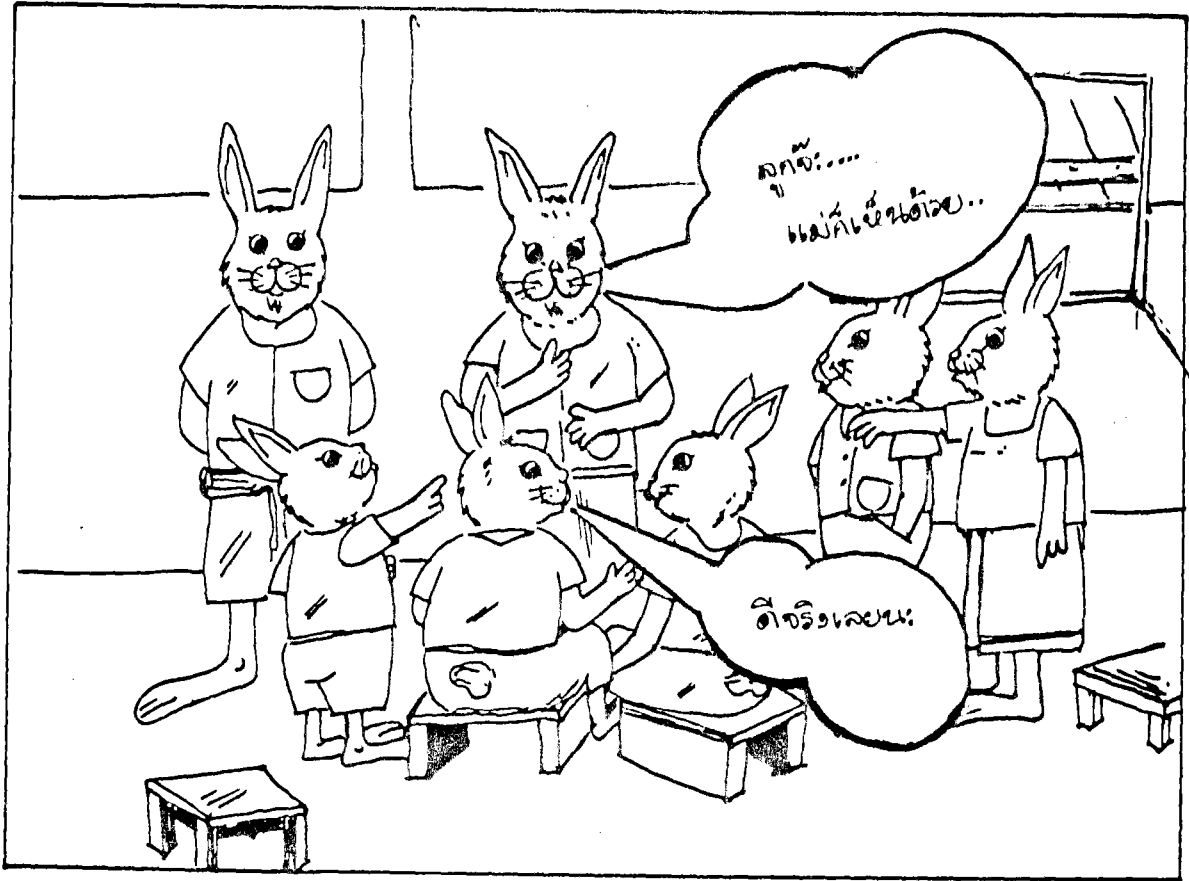
เช้าวันนี้เหมือนวันนี้มีอากาศแจ่มใส มีลมพัดไม่แรงแถม
 คุณแม่ออร์มก็ดีใจมากที่คุณครุฑ: ต่ายข้านมาอยู่ใกล้ๆ กัน เพราะได้
 อยู่อย่างโดดเดี่ยวมานาน คราวนี้แหละจะได้มีเพื่อนบ้านที่ดูก็ไซซๆ
 แต่... รออ... ยืนรอ... เดินรอก็แล้ว คุณครุฑ: ต่ายก็ไม่มาซะที รออเหนื่อย
 นอนไป คุณครุฑ: ต่ายมาตอนไหนไม่รู้

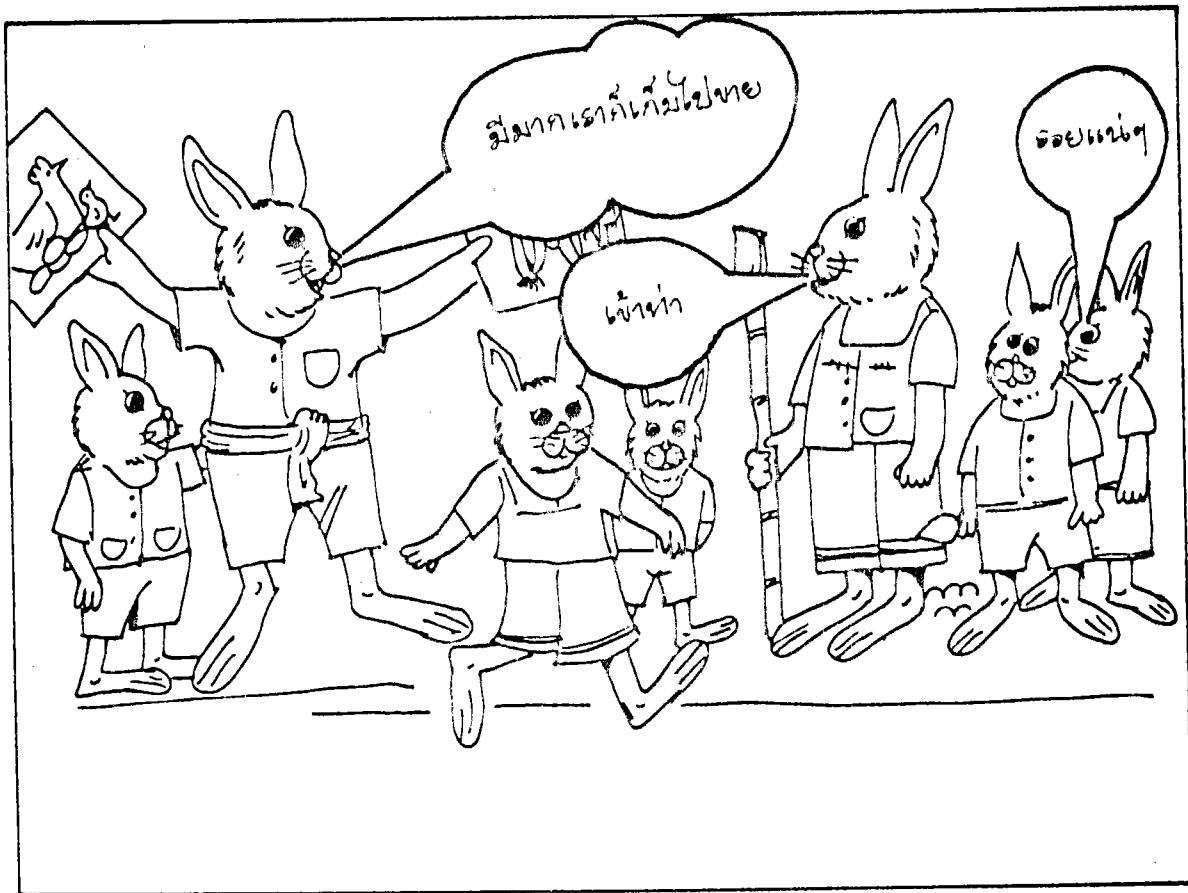
ดนกร: ต่อยเรียกคุณแม่วินให้ช่วยกันขนของน้อย ซึ่งคุณแมวกก็
 แสนใจ: ใจดี ช่วยคุณกร: ต่อยขนของอย่างแข็งขัน ตั้งแต่เช้ามาทั้งสอ-
 ก้เป็นเพื่อนบ้านที่รักใคร่กัน มีใครก็พึ่งพาอาศัยกัน จนเวลาเย็น
 ไปหนึ่งสอ บ้านก็กลายเป็นตรอมตรวนใหญ่ มีลูกหลานหลายคน

พวกเด็กๆ ศรัทธาใครกันดีเนี่ยเหมือนกับผมเหมือนกัน ไม่เคย
 ที่จะมีเรื่องโกรธเคืองหรือทะเลาะกัน ต่างก็มีความสามัคคีสามานสามัคคี
 ร่วมทุกข์ ร่วมสุขกัน มีของอะไรก็แบ่งปันกัน แจ่มใสได้มีอยู่ก็ช่วย
 เผลอก็เอื้อกัน ทำให้ทุกคนมีความสุขมาก

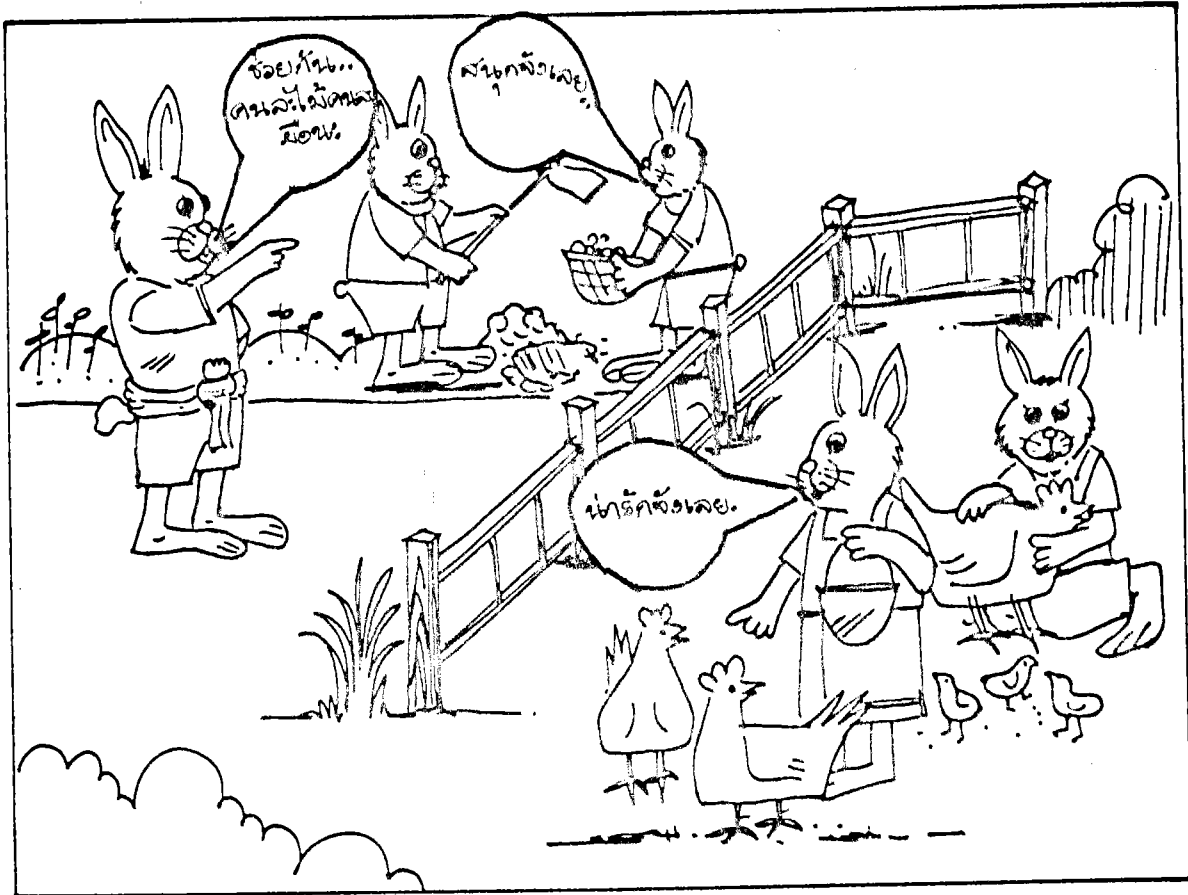

ระยะเวลาได้ผ่านไป กระต่ายรู้สึกสบายใจมากที่ลูกหลานเข้
 ่เด็กดีเชื่อฟังกันทุกคน กระต่ายผู้เป็นพ่อบ้าน ต้องทอริเริ่มส่งเสริม
 นิสัยสรับสรดีให้กับลูกๆ จึงปรึกษาแม่บ้านที่จะสอนลูกให้
 ถูกทาง โดยจะให้น้ลูก ๆ ที่มอยู่บลาของตนมาทำฟาร์มกันในยามว่าง
 เช่น เลี้ยงไก่ ปลูกผัก เพราะยังมีที่ทางอีกมากมาย

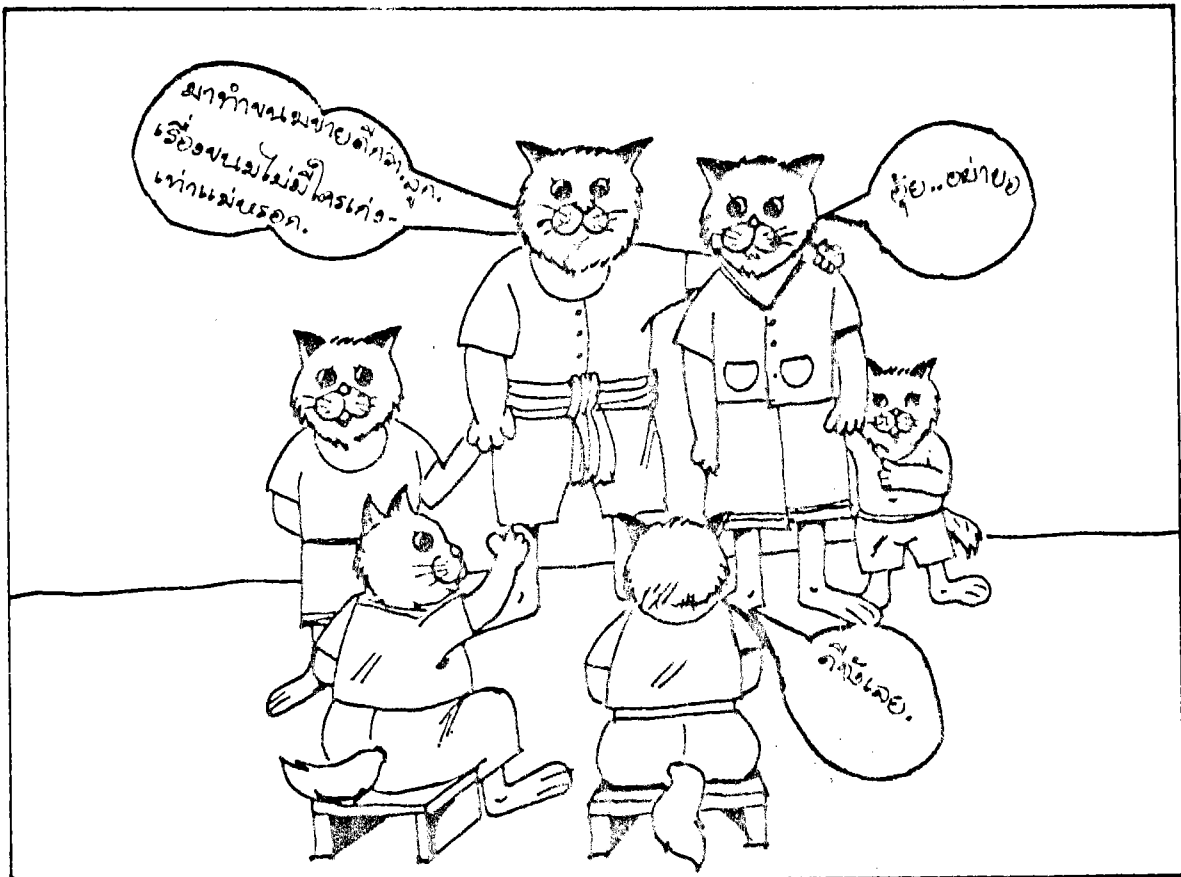
ถ้ามีผลผลิตมากๆ ก็จะได้เก็บไปทย หมายความว่าช่วยลดราย-
 จ่ายลงได้ คิดว่าคงจะได้กำไร พวกผัก ไม้ ไม้ เนื้อ ที่เนื้อมี
 เก็บเอาไว้กิน แม่บ้านก็เน้นด้วยเพราะแม่บ้านชอบมีมรดกไว้ให้ครอบครัว
 ครัว จึงเรียกดูๆ มาขึ้นของในใจ พวกเด็กๆ ก็ดีใจกันมาก
 ช่วยกันปลูกผัก เลี้ยงไก่ เพราะแม่บ้านชอบมีมรดกมรดกปลายพอดี
 จึงรีบดำเนินงานทันที

พ่อแม่ก็ซื้อไข่ และผักมาให้ลูก ซึ่งช่วยกันทำงาน
 อย่างแข็งขัน เด็กผู้ชายช่วยกัน ขุดดิน ยกของ เด็กผู้หญิงก็ช่วยกัน
 ปลูกผักให้แม่ที่แม่เฒ่า

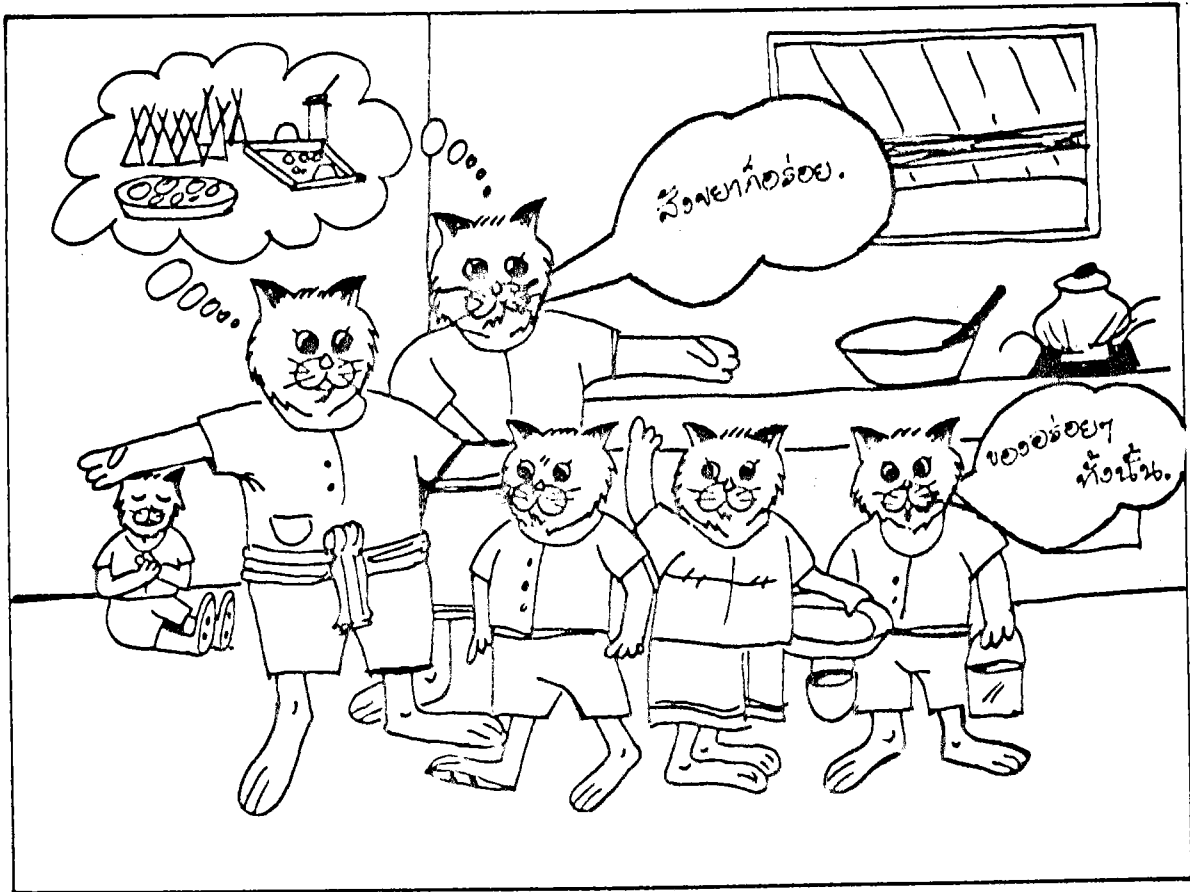

ช่องนี้ปลูกผักกาด พริกมะเขือต่างๆ ก็ปลูกร่องกลาง ร่องที่ว่างอยู่
 ก็ปลูก ผักชี แสงดาว และ ฟัก ๓๕ ได้ นกเขา นกแม่
 แสงดาว สะระแนง กระเทียม ไช้หอม ซึ่งล้วนเป็นผักสวนครัวทั้ง
 นั้น จากนั้นก็เริ่มซื้อลูกเรือขมาเลี้ยงช่วยกันให้จำ ในนี้ไม่มี
 ทารกก็ยกกันทำงาน

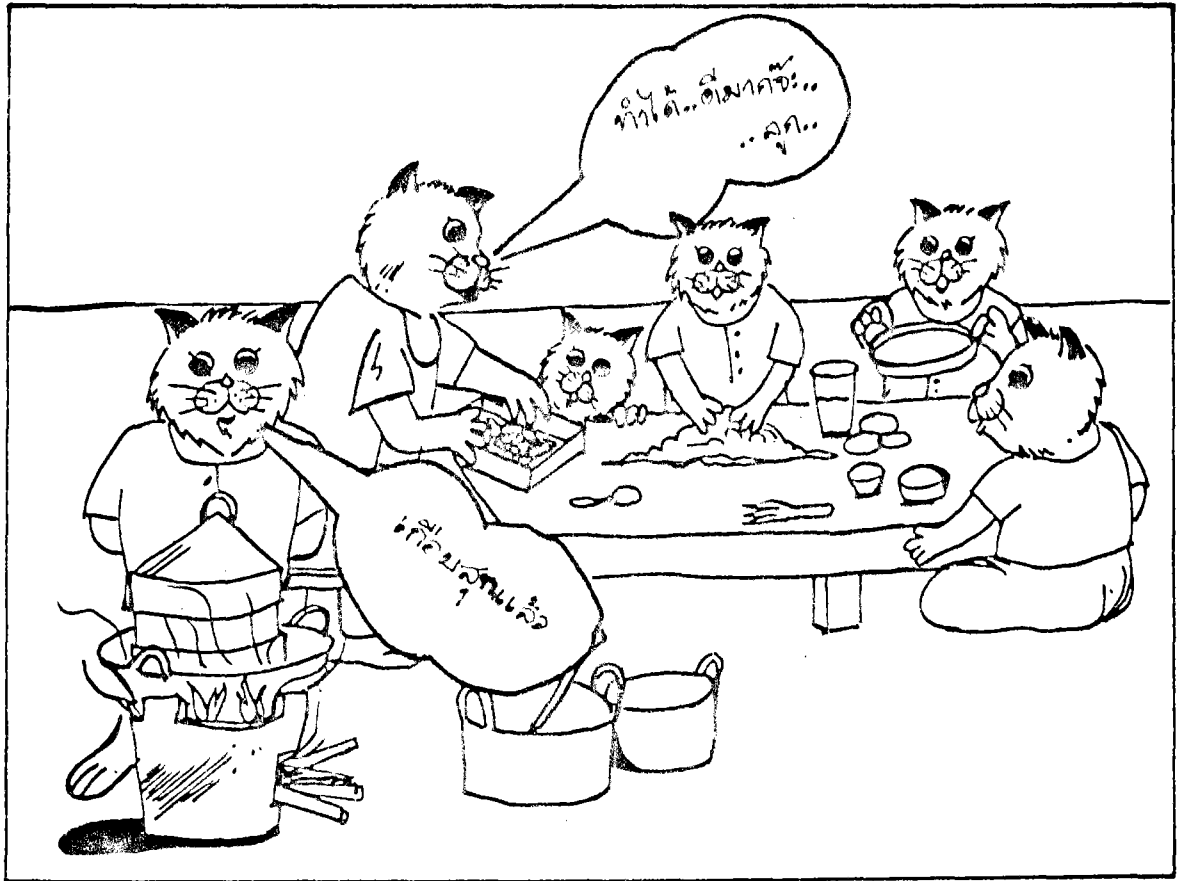
หนังสือของคุณแม่เริ่มได้ดี และเน้นความสำคัญในการฝึกลูก
 ฝึกลูกของครอบครัวต่าง จึงเรียกประชุมลูกๆ บอกว่าเราอยู่คนเดียว

บ้านครอบครัวเขาทำสวนผัก เขาก็จะนำรังแต่นี้ไปแจกต่างกับออกไป
 แม่ของคุณมีฝีมือในการทำขนม ก็ต้องนำขนมขายกันเป็นกำไรเพิ่ม
 รายได้ให้ก็มีครอบครัว นอนลูกๆ ก็ดีใจกับแม่เพราะมีคนพอมัน
 จะได้ไม่แพง มีเวลาว่างเมื่อไหร่ พวกเราจะช่วยทำงานกัน

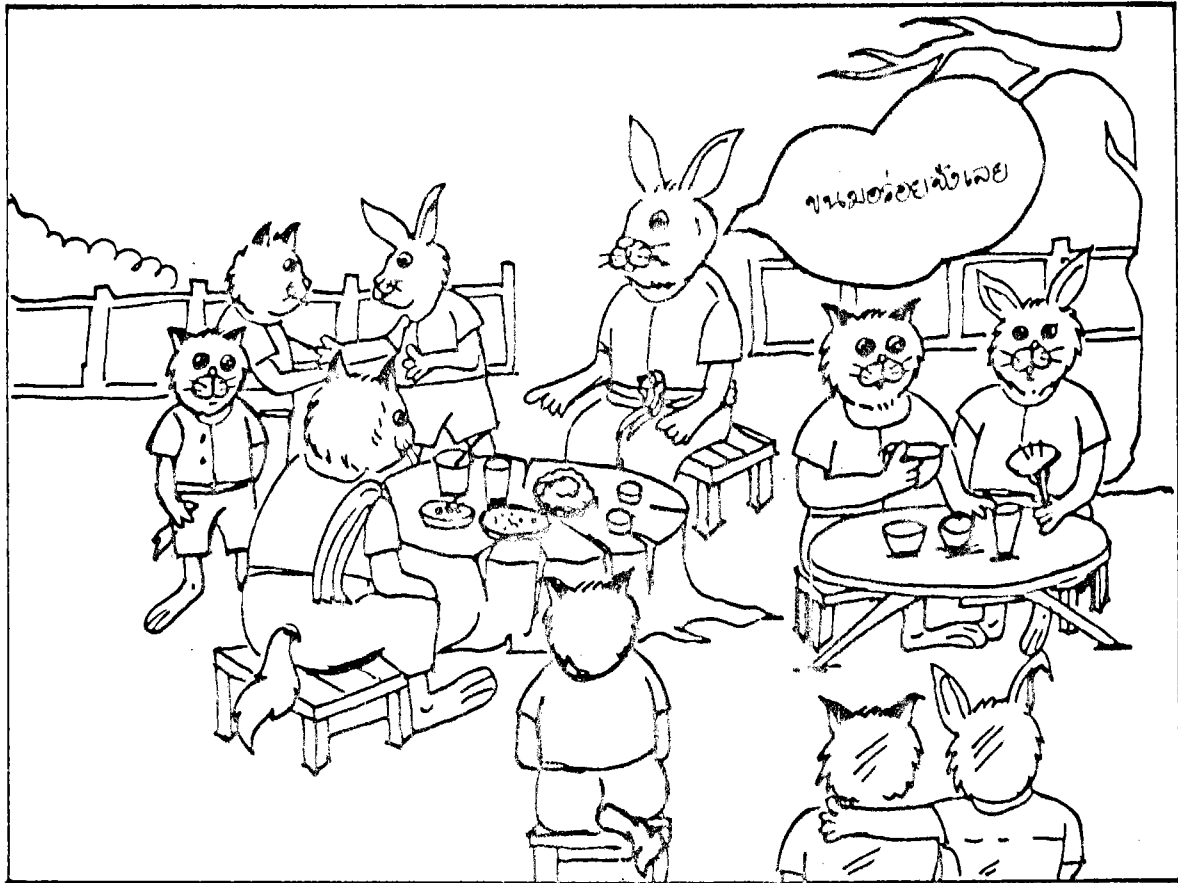

จึงมีการเตรียมงานกัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ ถ้าทุกคนช่วยกัน
 ช่วยกันคิดว่าจะทำขนมอะไรบ้าง ขนมชั้น ทองหยิบ -
 กล้วยเชื่อม มันเชื่อม เม็ดขนุน อื่น ตะโก้ สาคู ฝอยทอง
 ทองหยิบ ส้มป่อย เยลลี่ กะละแม ทองหยอด สังขยา เสื่อก-
 กวน ขนมหวานอร่อยๆ นั้นก็นำส่งขายตามร้านได้

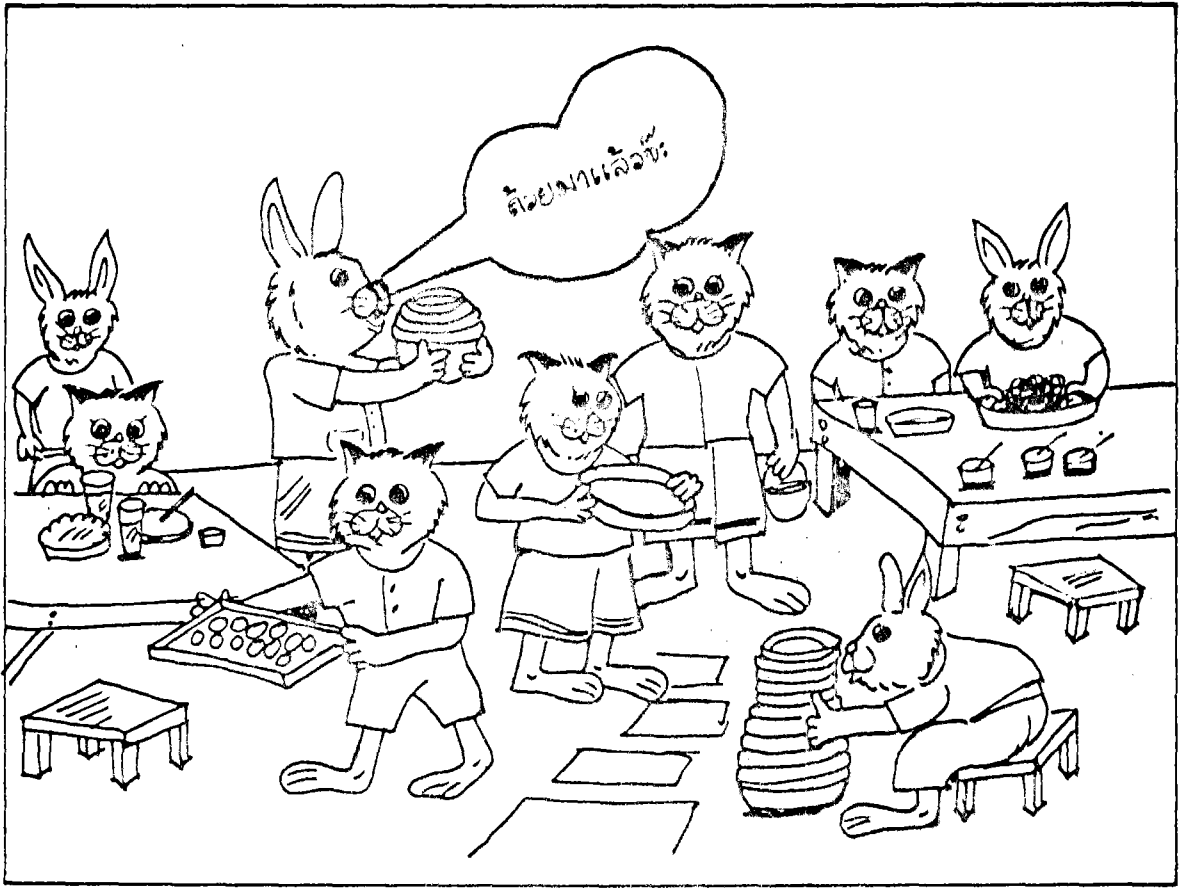

พ่อแม่ ก็เตรียมซื้อข้าวจากมากมาย เตรียมกันจนดึก
 สอนให้ลูกๆทำงานม ขุดสอนไปทำไป ช่วยกันตั้งกะตัก โม่แป้ง
 ตีไข่ เชื่อม สี่ อบ มี มีไฟ ทำได้ทุกอย่างไม่มีอะไรที่ย
 ากัน แต่กลับรู้สึกอบอุ่นพียงนั้นเป็นรูปต่างๆเช่นรูปสัตว์ รูปเหลี่ยม
 รูปดาว

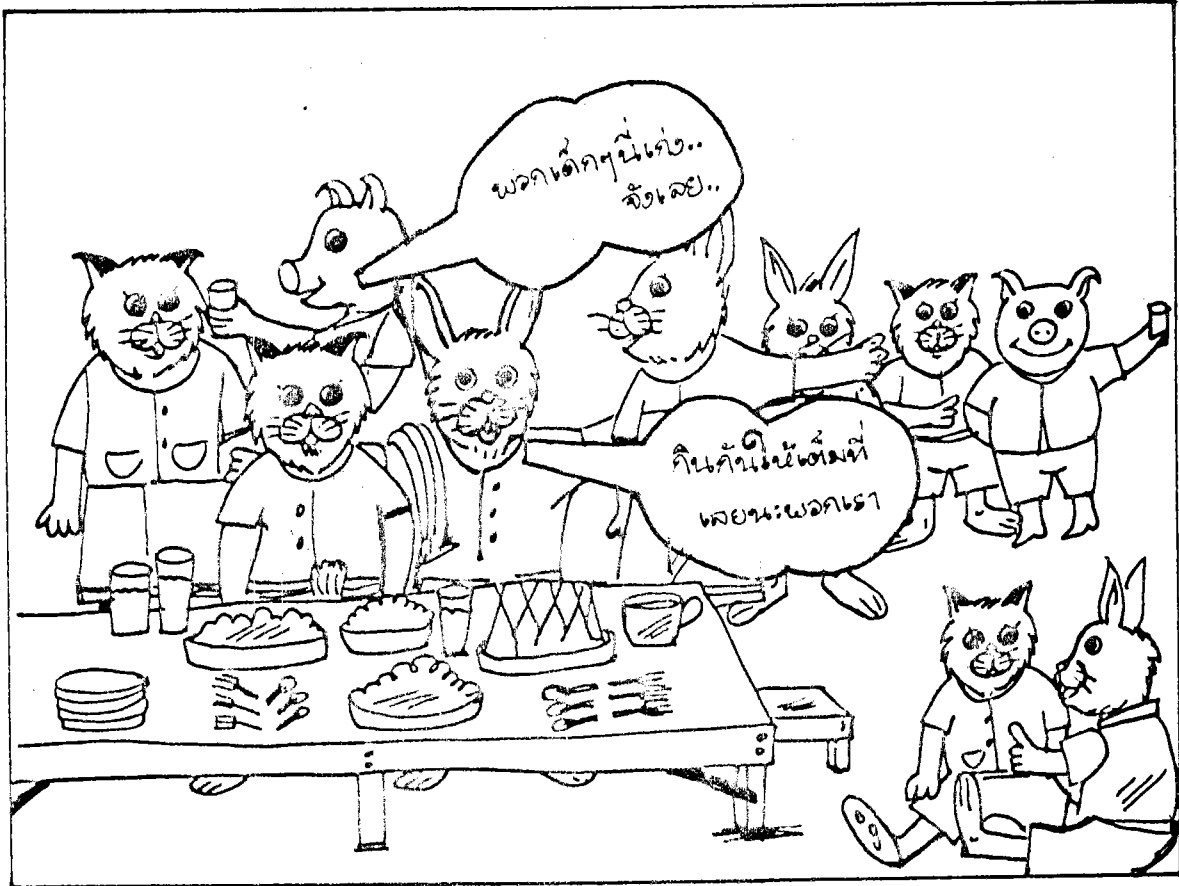
พอตอนเย็นๆ ทั้งสองบ้านก็จะมานั่งคุยกัน อบอุ่นต่าง
 เวลา เรื่องงานที่ตนทำ สิ่งอะไรก็นำมาแบ่งปันแลกเปลี่ยนกัน ทั้งสอง

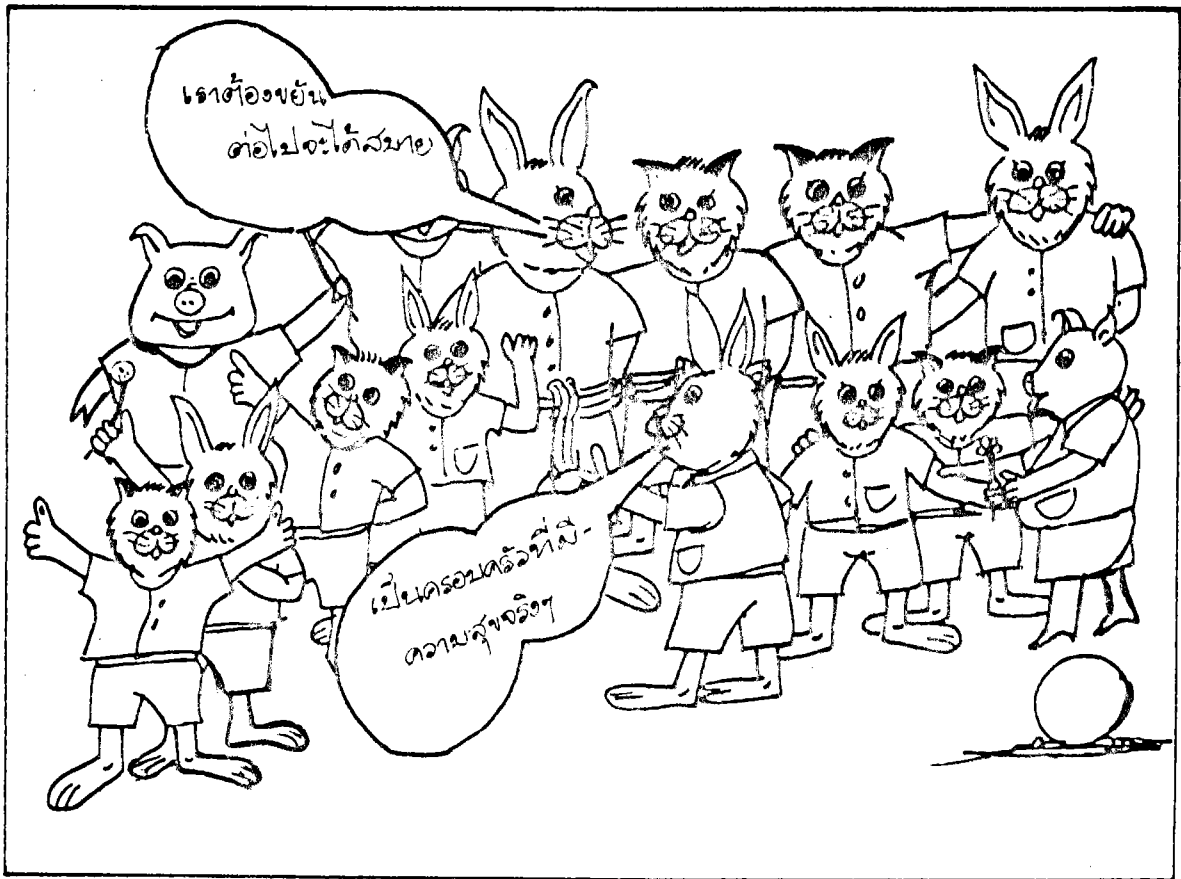
ครอบครัว นายอินได้กำไรเงินหนึ่งล้านใช้ก็กับครอบครัว พ่อแม่ได้ๆ
 ก็พอจะมีเงิน ไม่ค่อยไปเที่ยวขอเงินจากใครๆ ก่อนที่จะเปิดเทอม
 พ่อแม่ และ แม่บ้านทั้งสองครอบครัว จึงจัดงานเลี้ยงในหมู่บ้าน
 ราษฎร์นี้กันอย่าง

ทุกคนช่วยกันเตรียมงานอย่างขะมักัดกัน ของกินมากมาย
 ล้วนแต่ทำกันเองทั้งนั้น ไข่ผัก ไข่ไก่ จากสวนครัว และขนม
 ที่เราลงมือกันทำมาช่วยกันทำแล้วช่วยกันกิน

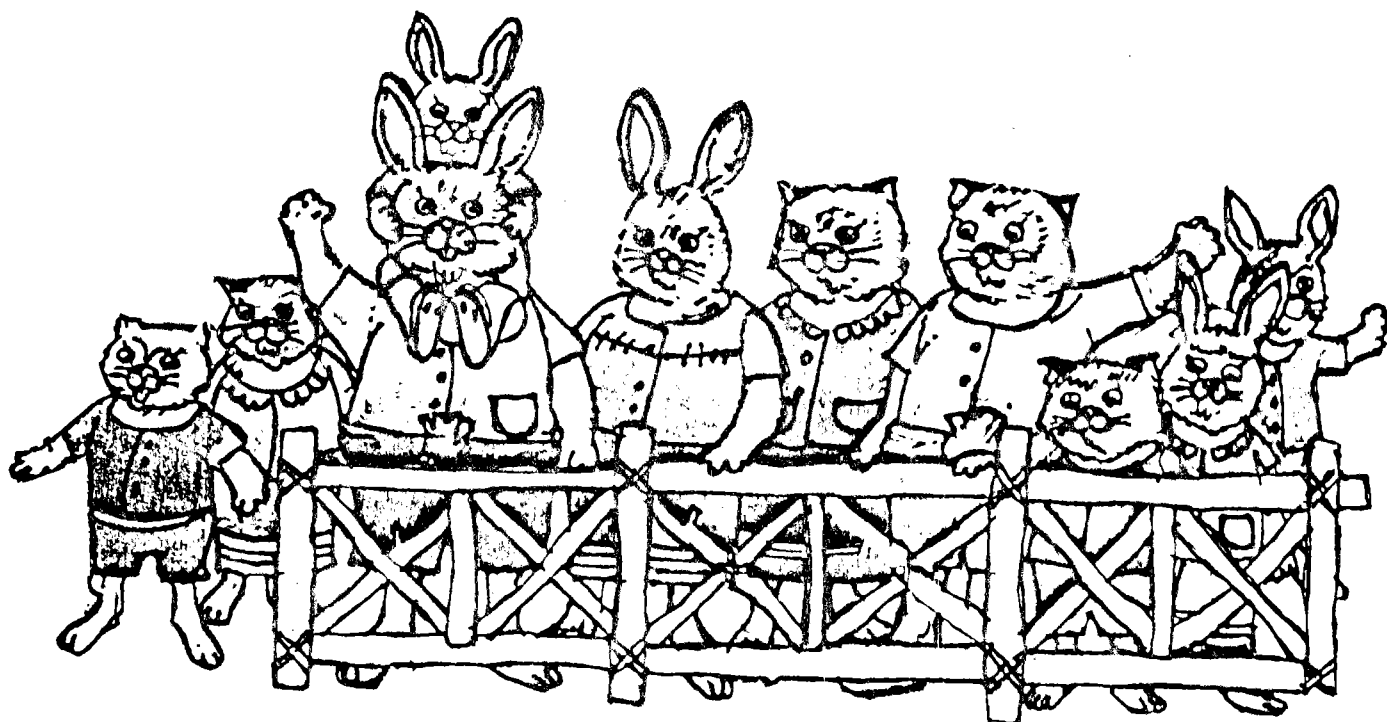

เพื่อนฝูงมากในงานนี้มากมาย ต่างก็รู้สึกชื่นชมทั้งของ
 ครอบครัวยิ่งมากที่รักใคร่ ปรองดองและรู้จักสอนลูกให้รักวิธี โดย
 ปลูกฝังความดีริเริ่ม ความซื่อ ความสามัคคี ความมีน้ำใจให้
 กันลูกๆ ทุกคน รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เช่นการฝึกให้
 ภาวนาหรือทำสมาธิ เมื่อเติบโตใหญ่

เพื่อนฝูงต่างก็สรรเสริญ ทั้งสองครอบครัวกันใหญ่ ทั้ง
 แมวและกระต่าย และลูกๆ ทุกคนก็ตั้งใจว่า เถ้านี้ต่อไป จะ
 ขยันกันแต่ง ทั้งทรงผมและกระเรียน ซึ่งจะมีประโยชน์มาก
 มากในภายหลัง.

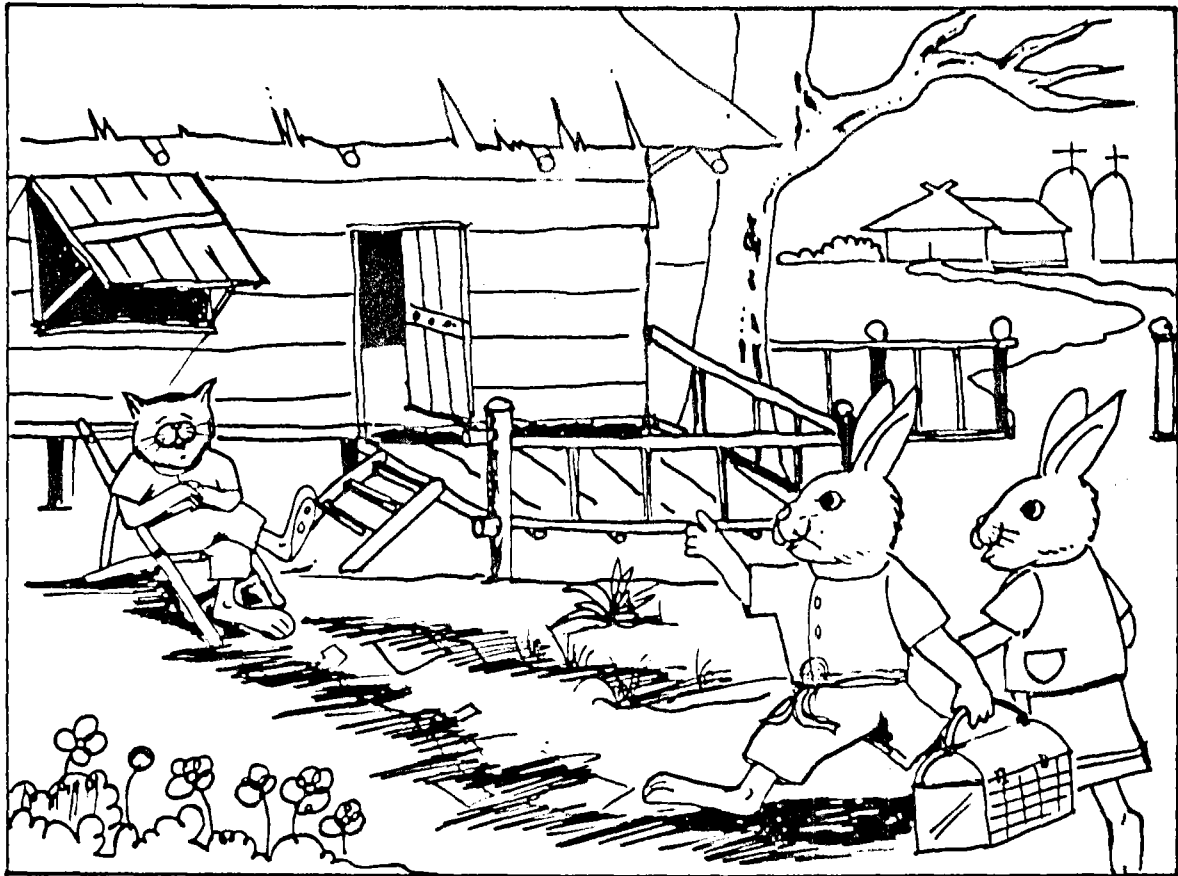
ครอบครัวในสวนสนุก

สมุทร สอน ภาพ.

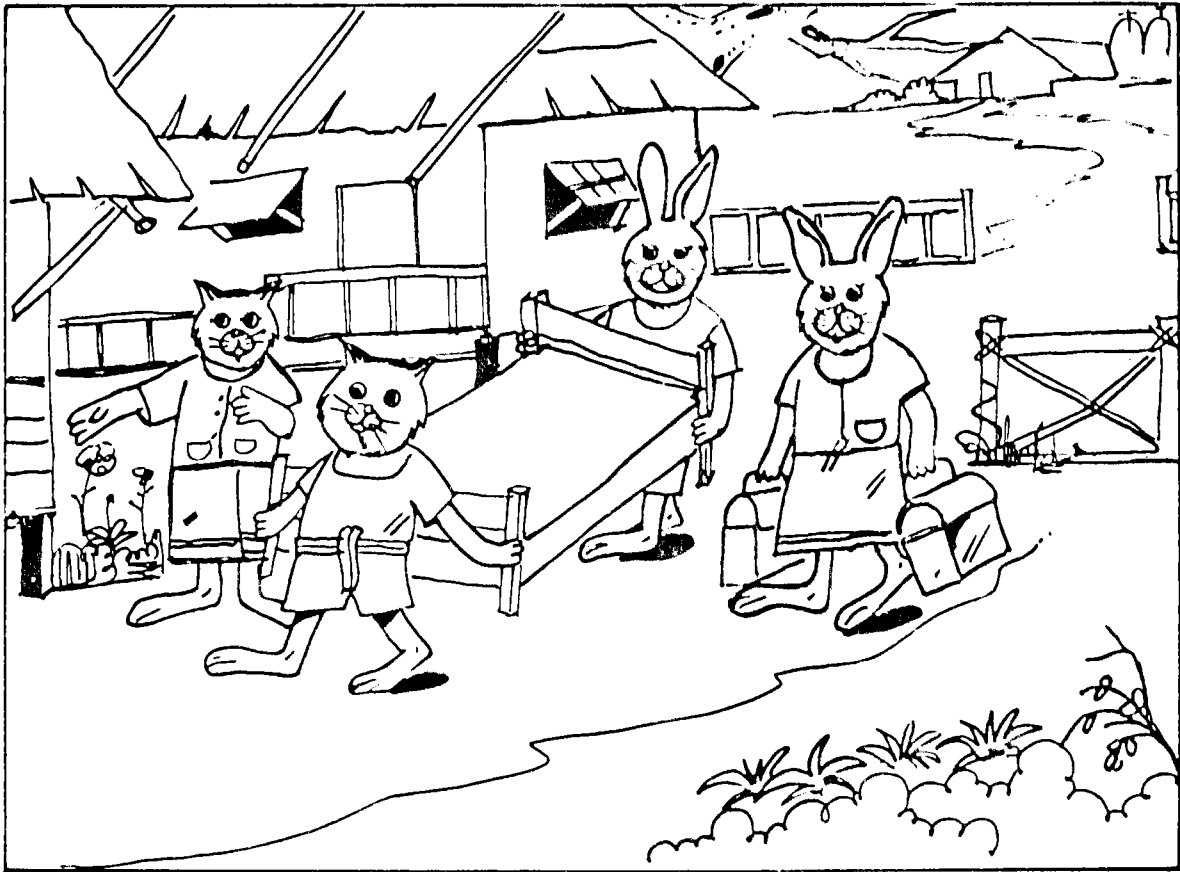
บริษัท สอน บรุษ.

	เช้านี้		อากาศ	แสนดี	สดใจ
ลมพัด	ใบไม้	แกว่งไกว	คนแพะ	ดีใจ	เบิกบาน
กระต่าย	จะย้าย	บ้านใหม่	อยู่ใกล้	ตัวฉัน	ดีนหวาน
อยู่โดด	เดี่ยวมา	ช้านาน	เพื่อนบ้าน	ทุกคน	พอใจ

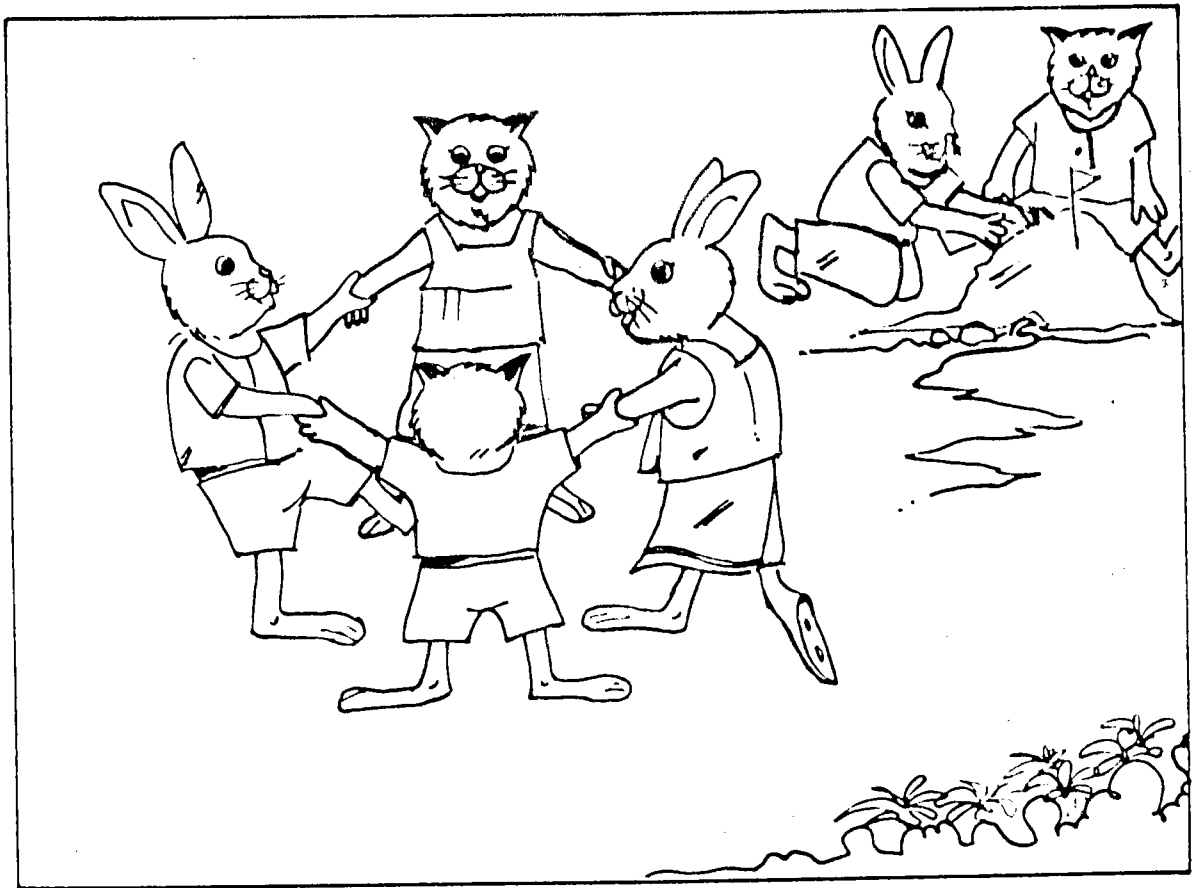
นั่งรอ	ยืนรอ	เดินรอ	จนท้อ	เหนื่อยกาย	ไม่ไหว
เลยพลี	นุขหวัช	หลังไป	เพื่อนมา	เมื่อไร	ไม่รู้

เพื่อนเรียก คุณแมว คุณแมว มาแล้ว มีของ กออยู่
 คุณแมว ไปรอเอื้อ เอ็นดู ช่วยยก เตียงตุ้ ดูนั่น

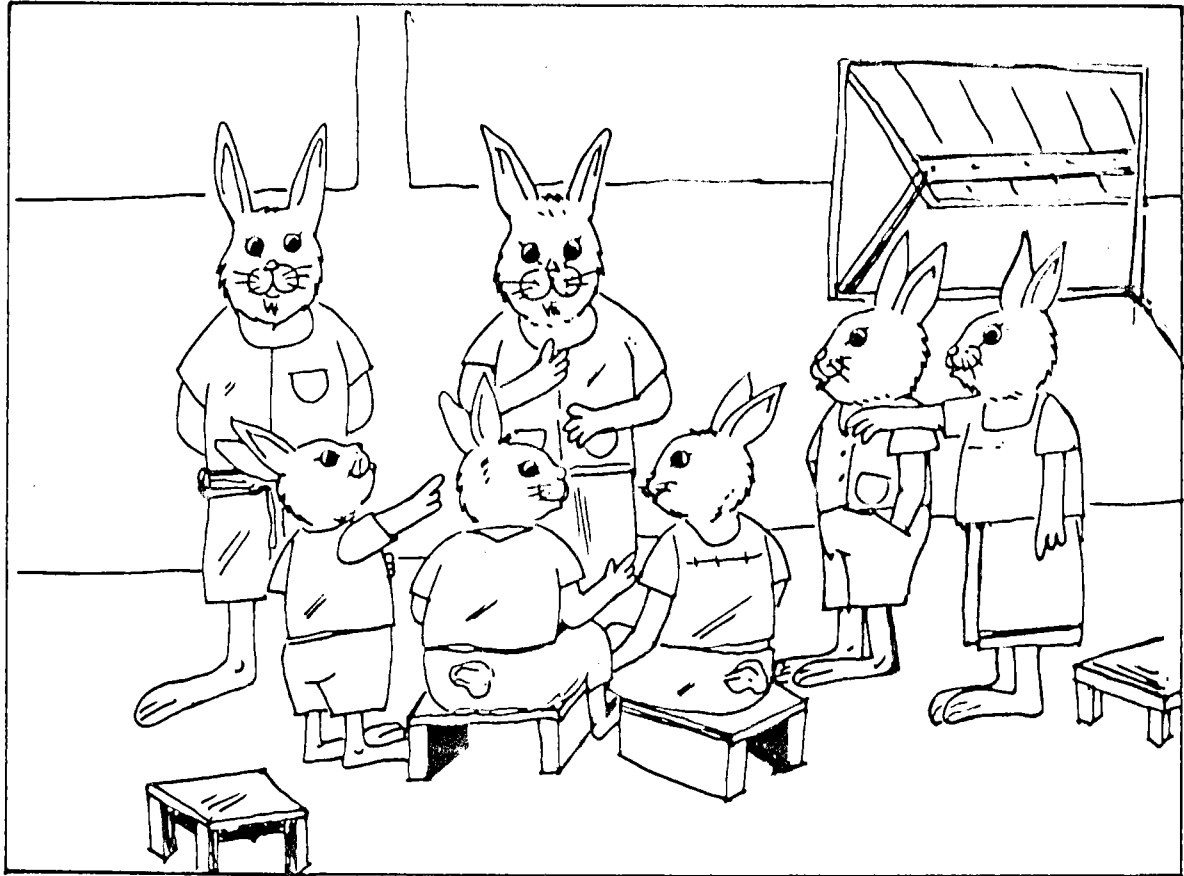
คุณแมว ตีใจ สันหนือ เอื้อเอื้อ หนัก ขมขมมัน
 สองคน วิวเรื่อง ช่วยกัน แด่นั่น รักกัน มันใจ
 ปรระตุ เปิดไต่ ถึงกัน นบายมัน พังพา อดัย
 สองนั่น นสายปี ว่านไป เ็นดรอย ดหัวใหญ่ นสายคน

เด็กเด็ก	รักใคร่	กันดี	เหมือนญาติ	น้องพี่	แต่ต่าง
ล้อกัน	เล่นกัน	ซุกซน	ทุกคน	ไม่เมื่อ	จำตาญ
ไม่เคย	โกรธกัน	ทะเลาะกัน	ต่างมัน	ต่างรัก	สมัครสมาน

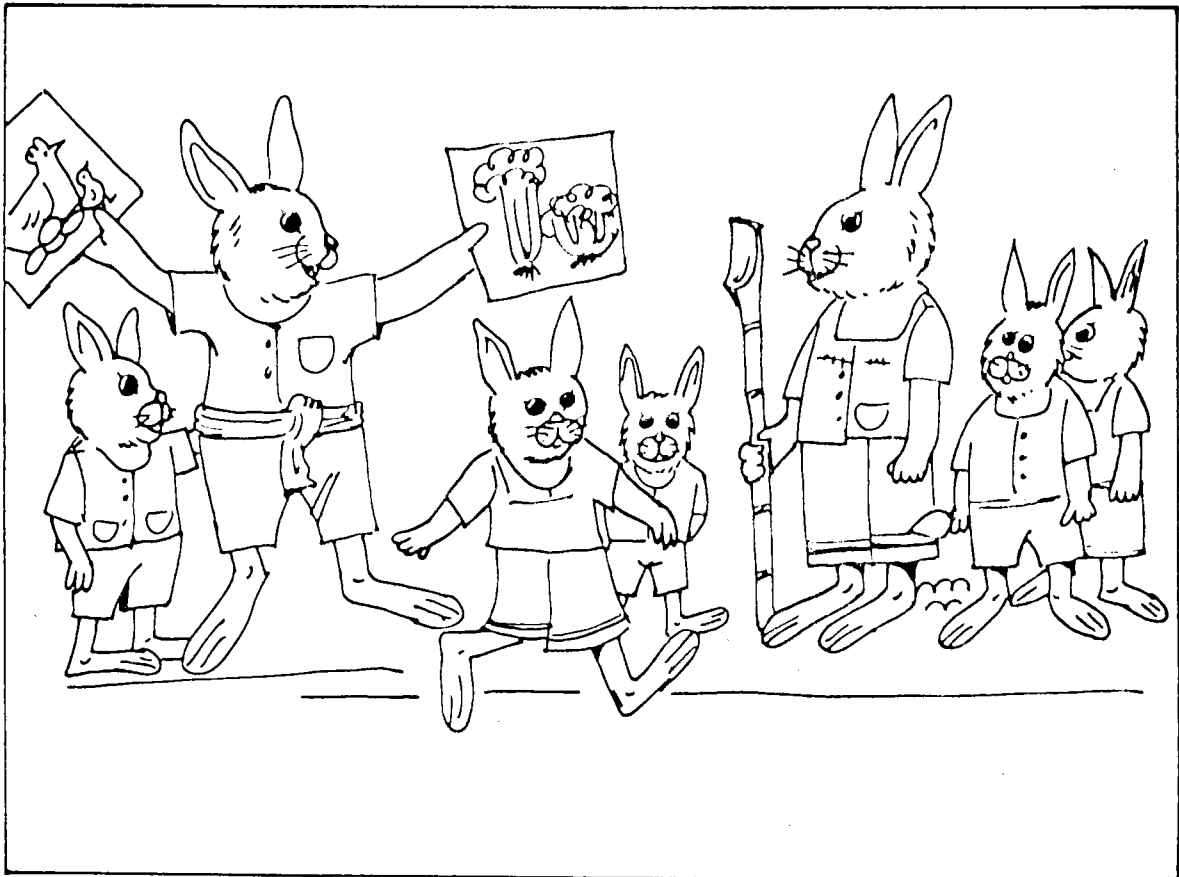
ช่วยทุกข์	ร่วมสุข	ฝึกงาน	สองมัน	เอื้อเฟื้อ	เจือจุน
มีของ	แบ่งมัน	กันดี	ใจไม่	ช่วยเหลือ	เกื้อหนุน
เพื่อแม่	เมตตา	กฤษฎ	อ่อน	เป็นสุข	ทุกคน

คืนวัน	ดึกกลาง	ผ่านไป	กระต่าย	สมัยใด	มากลื่น
ลูกหลาน	เตล็ดลัด	ปะปน	ทุกคน	ต่างเชื้อ	พี่น้อง
พ่อบ้าน	ต้องการ	วิเวม	สิ่งเสริม	นิมัย	สร้างสรรค

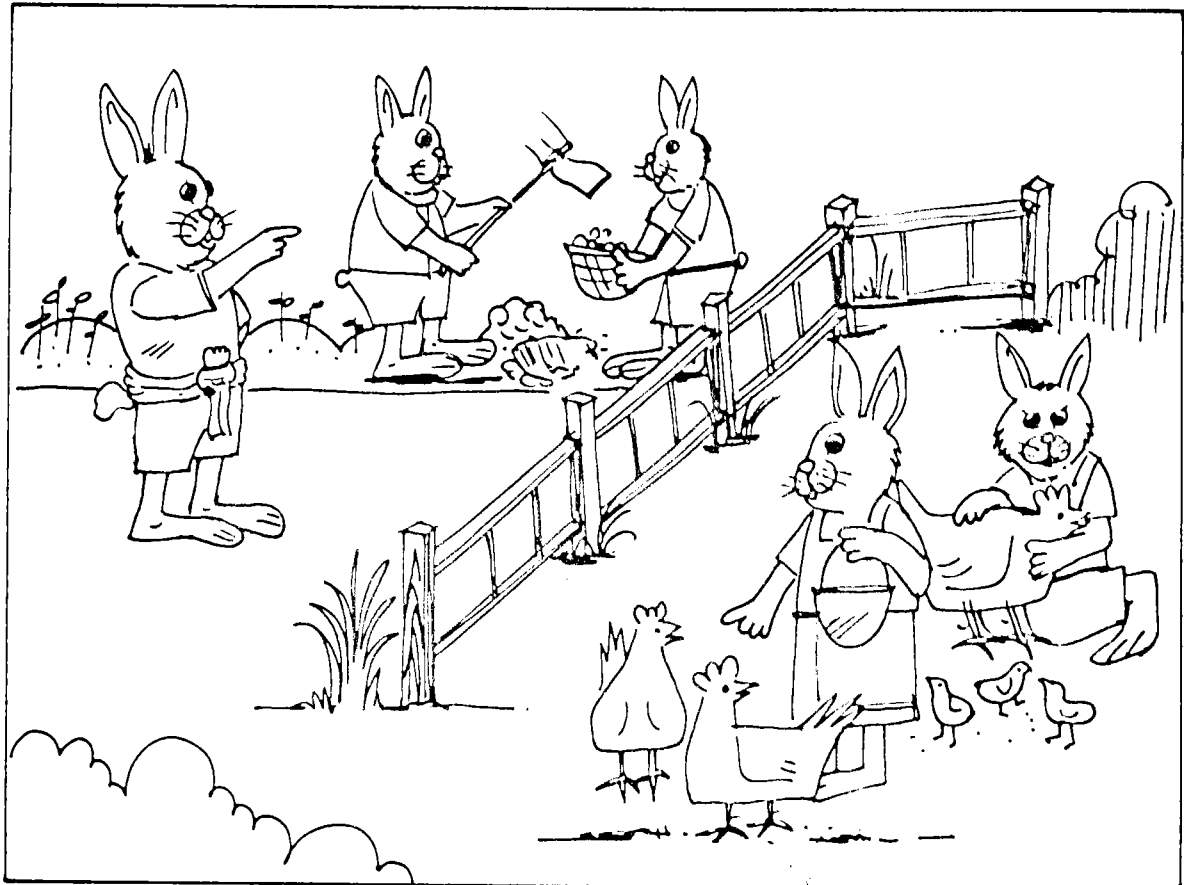
ปรีกษา	แม่บ้าน	ทันควัน	หมายมั่น	สอนสก	ทุกทาง
บ้านเรา	เด็กเล็ก	มากมาย	ควรนี้	น้ำฟ้าร้อน	ยามว่าง
เลี้ยงไก่	ปลูกผัก	ภากถน	ที่ทาง	ยังมี	ถามไป

มีมาก	ก็อยาก	เก็บขาย	ร่ายขาย	ตบตบ	ลวได้
ตาต้อ	ตบมี	กาไร	ผักโขม	ไก่เนื้อ	เห็ดอกิน
แม่บ้าน	เน้นถ้วย	ช่วยตบ	ไม่มิด	ตบเพิ่ม	หรือยลัน

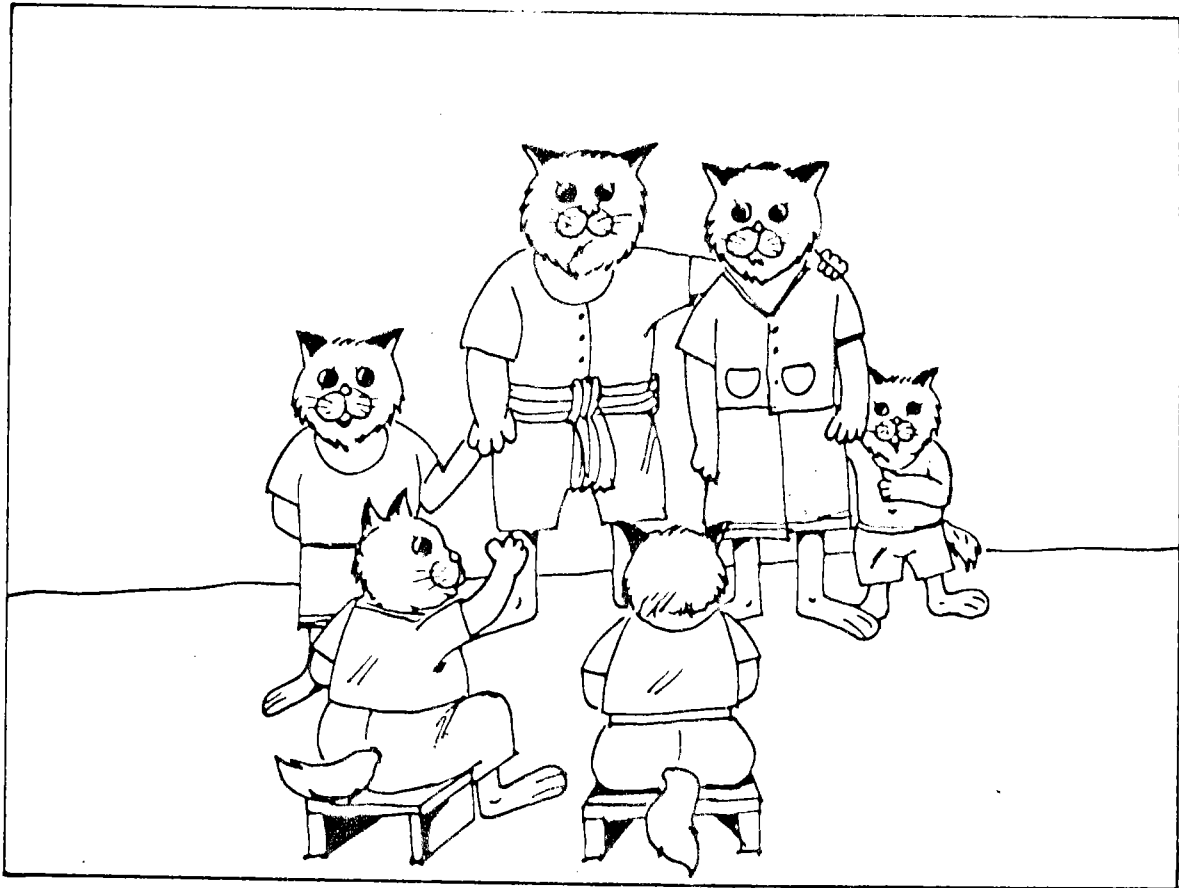
เรียกลูก	ชี้แจง	แกมสัน	ตบยีน	ความเน้น	เช่นนี้
ตักตัก	ตีใจ	ยั้งนัก	ปลุกผัก	เสียงไก่	ไม่เน้น
ตาตปลา	มีดหอม	พอตี	เรื่อรี	รับเริ่ม	โอบพลัน.

พ่อแม่	ช่วย	พี่น้อง	ลูก	กำลัง	แข็งแรง
เด็กชาย	ขุดดิน	ช่วยกัน	ขมิ้น	ยก	ช่อง
เด็กหญิง	ช่วยปลูก	ถุ่	ร่อน	ผัก	ปลูก
มะพร้าว	ต่าง	ร่อน	ร่อน	ผัก	แต่ง

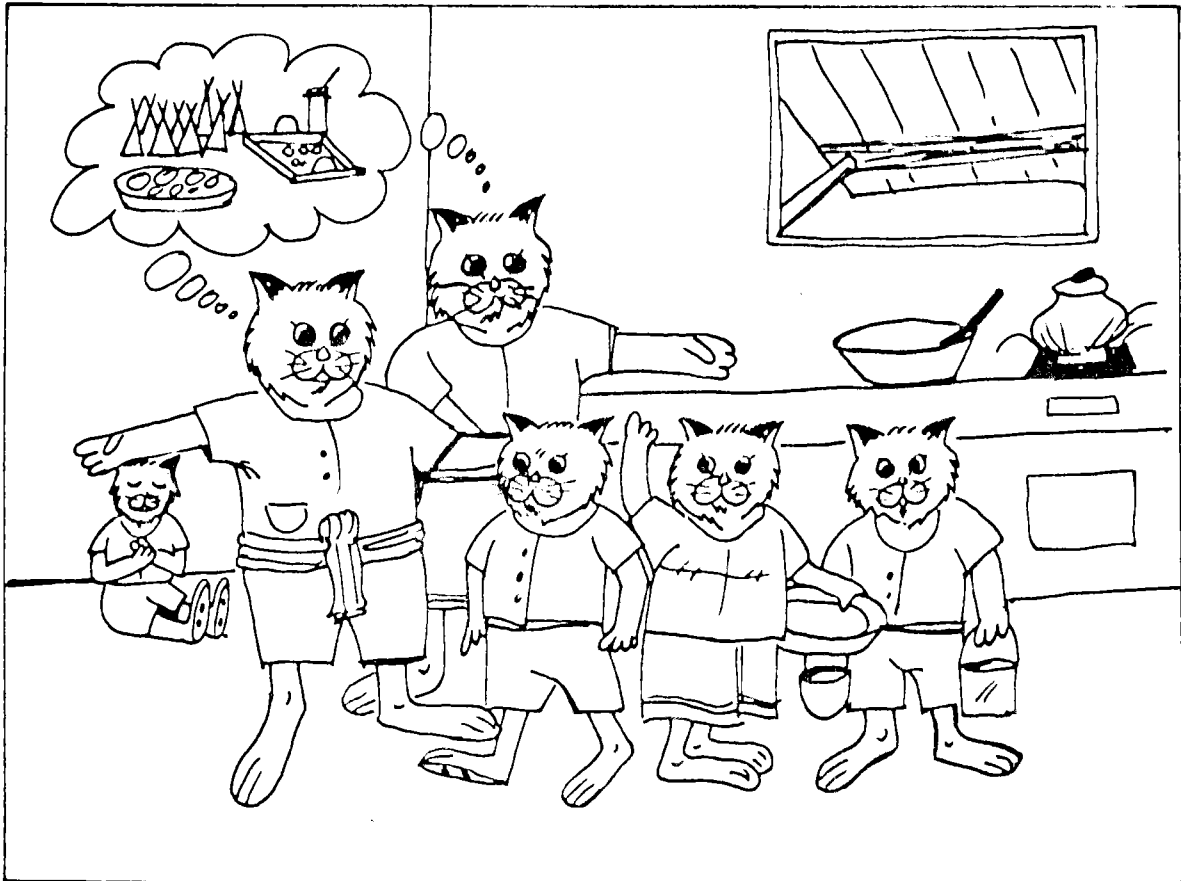
ชิงช้า	ตะไคร้	พริกแดง	ผัก	แต่ง	ตะ
สระ	กะ	โพ	นา	สวน	สวน
เริ่ม	ลูก	มา	กล่อม	สุ	ไป
ใน	ใน	ทุก	ไม่	น	เกี่ยว

ทางบ้าน	คุณแม่ว	เริ่มคิด	มีจิต	เน้นดล้อย	เชื่องมัน
คุณแม่ว	เน้นความ	สำคัญ	ช่วยกัน	ฝึกลูก	ทุกทาง
เหมือนเหมือน	ประชุม	ลูกบ้าน	ลูกหลาน	อย่าเฉย	ขมขำ
เขาทำ	สวนผัก	ตากถน	น้ำม้าง	แต่ทำ	ต่างไป

แม่ของ	ลูกมี	ฝีมือ	ทำขนม	ลือชื่อ	เชื่องโต
ทำขนม	ขายกัน	เย็นใจ	เพิ่มพูน	ขายได้	ดูนี้เรา
ลูกแม่ว	น้อยใหญ่	ดีใจ	มีดเคอม	จ:โต	ไม่เนงา
ทำว้าง	เย็นย่ำ	ดำเช้า	พวกเขา	นัดทำ	ขนมกัน

มาติด	เต๋ร็อมงน	กันเกิด	สะเกิด	ขระโยชน	ถ้ำขยัน
น้ำนม	ฮะไร	ติดปล้น	ขนมชั้น	ทองนยิม	มากมี
กล้วยเชื่อม	มันเชื่อม	เมตขนุน	ฮักวุ่น	ตะโก	สาสี่

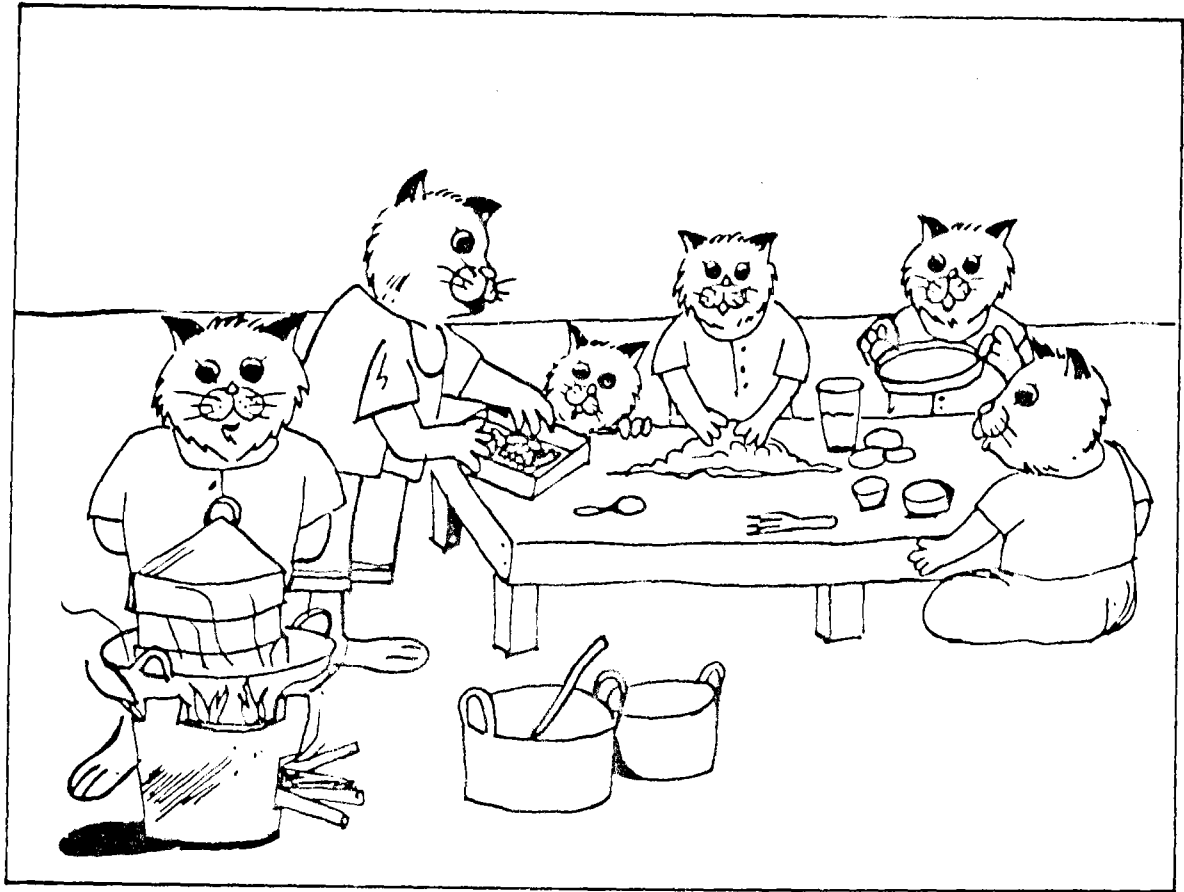
ผ่อยทอง	ทองนยิม	ทองดี	สี่มยี่	เมื่อกยุ่น	กะละแหม
ทองนยอต	สังขยา	เผือกกวน	รวมลิ้วน	ทองนตาน	ฮ่อยแน่
สังขาย	ตามร้าน	ดีแน่	เชื่อนแซ	ไมเฮา	เอาน้ำ

แม่พ่อ
สั่งสอน
ช่วยกัน

เตรียมตัว
ความรัก
ต้นกระต๊อ
ข้าวของ
จดจำ
ไม้แพ้ว

ทำยกอง
ผูกพร้า
นสายแรง

เตรียมคน
ทำไป
นวดมัน
ถึงตำ
สอนไป
ตีไป

เชื่อมหนัง
เต้าแกง
รูปสัตว์

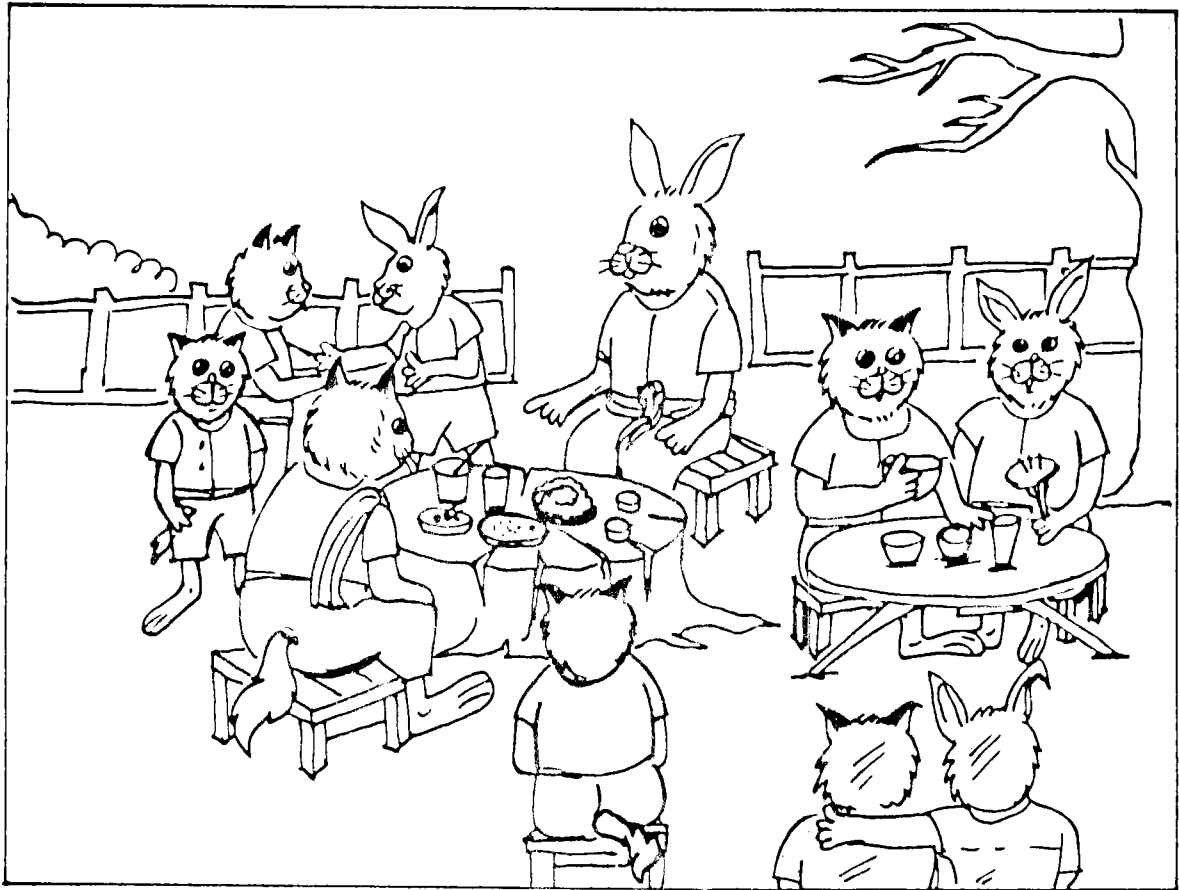
ขมขี้
ขอมใจ
รูปเนลิยม
มิใช่
นิมน์นวม
สีขซ้อน

น้ำใต้
จะน้ำ
น้ำก่อน

ไม่เพียง
ไน้กลม
ไต้น้ำ

เกียงงอน
เป็นก้อน
รูปดาว

ยามเย็น	พอมี	เวลา	สองบ้าน	สนทนา	ถามข่าว
ต่างคน	ต่างเล่า	เรื่องราว	น่ายตรา	แลกเปลี่ยน	ของกิน
สองบ้าน	หายไป	ก็ไร	มีเงิน	เหลือให้	เก็บเงิน

เด็กเล็ก	พอมี	ทรัพย์สิน	ไม่ตื่น	จนขอ	ใครใคร
ก่อนเปิด	ภาคเรียน	ตราบนี้	พอมัน	ยินดี	สตาใจ
แม่บ้าน	สองบ้าน	เต๋มใจ	เลี้ยงใหญ่	ให้เงิน	รางวัล

บุคคล
ของกิน

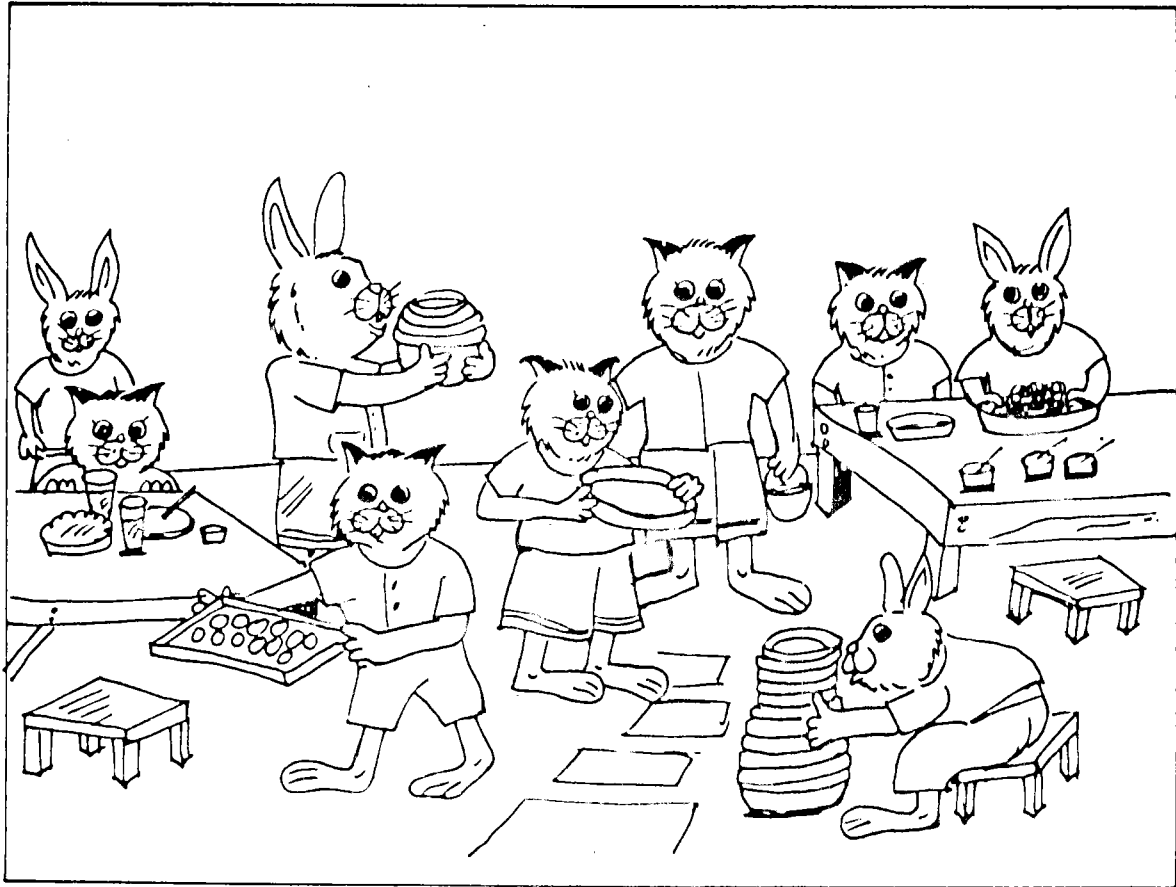
ช่วยกัน
มากมาย

เตรียมงาน
สารพัด

จัดบ้าน
ที่นั่ง

ร่วมแรง
ล้วนแต่

แข็งขัน
จำเอย

ใช้ผัก
ใช้เนื้อ

ใช้ไก่
ใช้ไข่

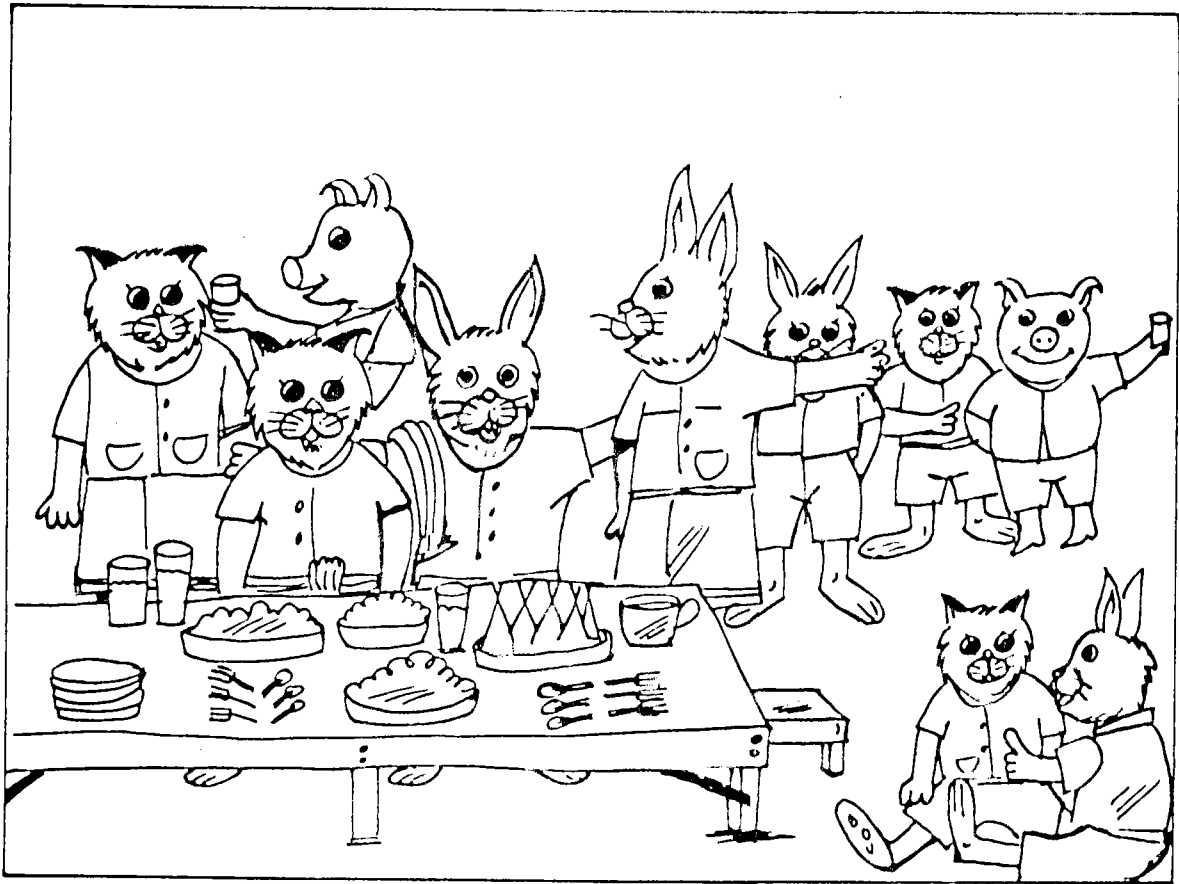
สะดวก
อย่างแรง

ขนมอบ
กินเอง

ผสมกัน
เชิญชิม

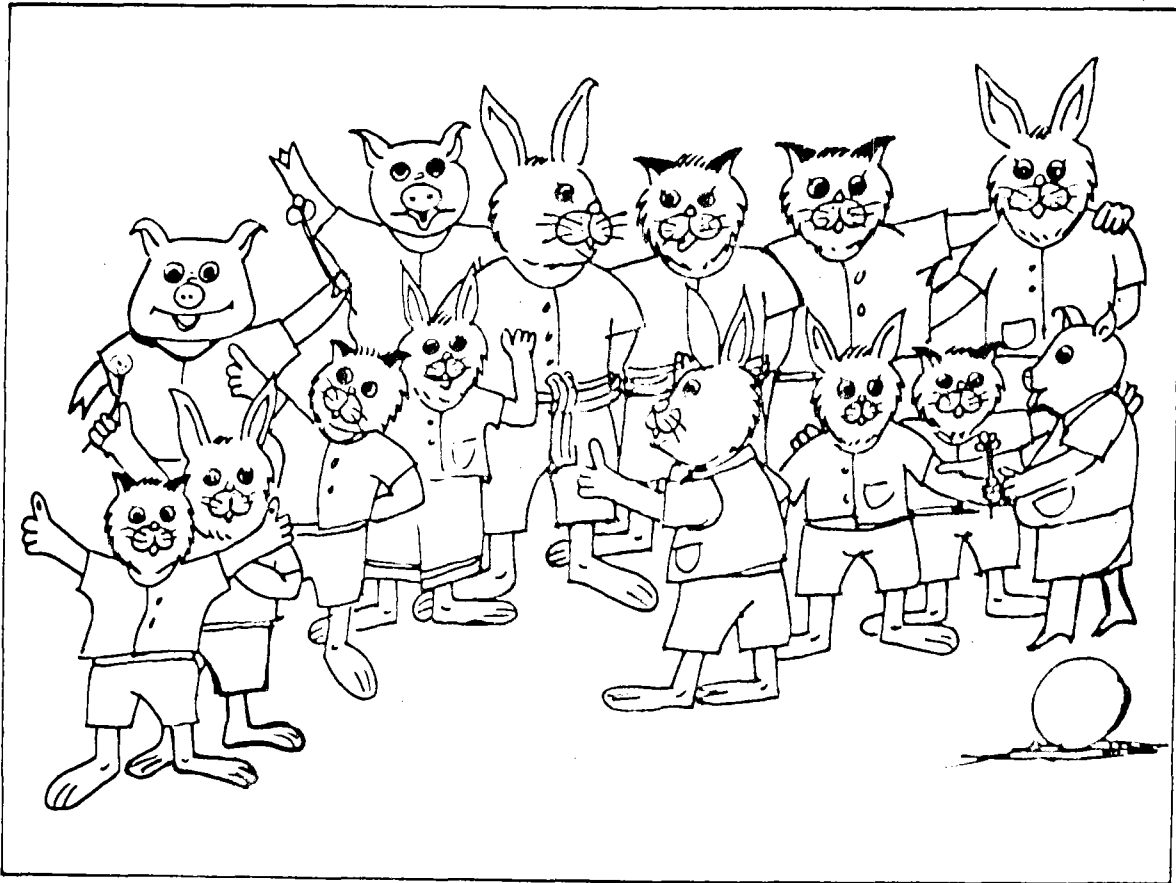
แสนเก่ง
ลิ้มลอง

เพื่อนฝูง	มากัน	มากมาย	หญิงชาย	ชื่นชม	ทั้งสอง
บ้านแมว	กระต่าย	ปรองดอง	ถูกต้อง	สอนลูก	ถูกต้อง
ปลุกฝัง	ความคิด	ริเริ่ม	ส่งเสริม	ความยินดี	ไม่หนี

ปลุกฝัง	ความรัก	สามัคคี	ความดี	น้ำใจ	ทุกคน
ยามว่าง	มีงาน	การทำให้	เข้าใจ	น้ำใจ	ไม่ขุ่น
เติมในช่อง	อีกได้	ไปลง	ชีวิต	เมื่องต้น	ฝึกไว้

เพื่อนฝูง	ชื่นชม	ยินดี	เพื่อนนี้	สรรเสริญ	กั้นในอยู่
หากตน	เจริญ	ชื่นใจ	เมื่อได้	มั่งคั่ง	ชั่งน้ำหนัก
หนึ่งแมว	กระต่าย	สองบ้าน	ลูกหลาน	ตั้งใจ	คิดมัน

แต่ที่นี่	ต่อไป	ส่วนนี้	จ:จย	ทำงาน	จด
เด็กเด็ก	ก็ต้อง	แห่งจย	นี้งาน	นี้เรียน	ศึกษา
ประโยชน์	มากมาย	จ:นา	ชีวิต	ภายนอก	ไปนอกๆ

ภาคผนวก

แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้

แบบทดสอบเรื่องครอบครัวเรามีความสุข

คำสั่ง จงเขียนเครื่องหมาย X ทับหัวข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. ทำไมคุณแมวจึงตั้งใจที่คุณกระต่ายย้ายบ้านมาอยู่ใกล้บ้านคุณแม่วะ?
 - ก. เพราะจะให้คุณกระต่ายมาช่วยทำงาน
 - ข. เพราะจะได้มีเพื่อนบ้านไม่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว
 - ค. เพราะคุณกระต่ายรำรวยและใจดี
 - ง. เพราะคุณแม่วชอบช่วยเหลือผู้อื่น
2. ใครมีความกตริเริ่มส่งเสริมนิสัยสร้างสรรค์ให้ลูก ๆ เป็นคนแรก?
 - ก. คุณกระต่าย ข. ภรรยาคุณกระต่าย
 - ค. คุณแม่ว ง. ภรรยาคุณแม่ว
3. ตอนปิดเทอมภาคปลายลูก ๆ ของคุณแม่วทำงานอะไร?
 - ก. ปลูกผักสวนครัว ข. เลี้ยงไก่
 - ค. ทำขนม ง. ถูกทั้งข้อ ก. และ ข.
4. ลูก ๆ ของคุณกระต่ายทำงานอะไรใน ตอนปิดเทอมภาคปลาย ?
 - ก. ปลูกผักสวนครัว ข. เลี้ยงไก่
 - ค. ทำขนม
 - ง. ถูกทั้งข้อ ก. และข.
5. คำว่า "กำไร" หมายความว่าอย่างไร?
 - ก. รายจ่ายมาก รายรับน้อย
 - ข. รายจ่ายน้อย รายรับมาก
 - ค. รายจ่ายและรายรับเท่ากัน
 - ง. มีแต่รายจ่ายอย่างเดียว
6. ทั้งสองครอบครัวให้ลูก ๆ ทำงานตอนปิดเทอมเพื่ออะไร?
 - ก. เพื่อให้ลูก ๆ ไม่เหงา
 - ข. เพื่อฝึกหัดลูก ๆ ให้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
 - ค. เพื่อให้ลูก ๆ ตั้งใจ
 - ง. เพื่อให้ลูก ๆ สบายใจ
7. ใครทำขนมเก่งที่สุด?
 - ก. คุณกระต่าย ข. คุณแม่ว
 - ค. ภรรยาคุณกระต่าย ง. ภรรยาคุณแม่ว
8. "ส้มปะนี้" เป็นชื่อของอะไร?
 - ก. ขนมหวาน ข. ผักสวนครัว
 - ค. ภาชนะใส่ขนม ง. ปุ๋ยสำหรับใส่ผัก
9. ข้อใดไม่เข้าพวก?
 - ก. เม็ดขนุน ข. ฝักกวน
 - ค. สาระแทน ง. กะละแม

10. ครอบครัวคุณแม่วสอนลูกให้ทำขนมด้วยวิธีไหน?
- สอนก่อนแล้วให้ทำที่หลัง
 - สอนไปค่อยทำไปค่อย
 - สอนแต่วิธีทำอย่างเดียว
 - ให้ลูก ๆ ลองทำกันเอง
11. เวลาใดที่ทั้งสองครอบครัวจะมาพบปะสนทนากัน?
- ตอนเช้า
 - ตอนสาย
 - ตอนบ่าย
 - ตอนเย็น
12. สิ่งที่คุณ ๆ ของทั้งสองครอบครัวทำตอนเปิดเทอมให้ประโยชน์อะไรมากที่สุด?
- ครอบครัวมีความสุข
 - ลดรายจ่ายเพิ่มรายได้ให้ครอบครัว
 - เพื่อนบ้านมีความสุข
 - เพื่อนบ้านต่างชื่นชม
13. หลังจากที่ทั้งสองครอบครัวได้เริ่มทำงานผลที่ได้เป็นอย่างไร?
- สมาชิกในครอบครัวเพิ่มขึ้น
 - มีเพื่อนบ้านมากขึ้น
 - มีรายได้เพิ่มขึ้น
 - มีรายจ่ายเพิ่มขึ้น
14. ลูก ๆ ของทั้งสองครอบครัวประสบความสำเร็จในการทำงาน เพราะอะไร?
- ความฉลาด
 - ความแข็งแรง
 - ความซื่อตรง
 - ความสามัคคี
15. ทำไมจึงมีงานเลี้ยงใหญ่ก่อนเปิดเทอม?
- เป็นรางวัลในความขยันของลูก ๆ
 - เด็ก ๆ อยากรสนุก
 - ฉลองวันเปิดเทอม
 - เพื่อน ๆ จะได้ชื่นชม
16. ในเรื่องนี้ทั้งสองครอบครัวยังไม่ได้ปลูกฝังอะไรให้ลูก ๆ
- ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
 - ความสามัคคี
 - ความขยันหมั่นเพียร
 - ความกตัญญูรู้คุณ
17. ตลอดไปลูก ๆ ของคุณแม่วและคุณกระทายจะมีนิสัยอย่างไร
- ตรงต่อเวลา
 - กตัญญูรู้คุณ
 - ขยันหมั่นเพียร
 - รักความสะอาด
18. นิทานเรื่องนี้สอนอะไรให้กับนักเรียน?
- ความกตัญญูรู้คุณ
 - ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
 - การซื่อตรงต่อเวลา
 - ความขยันและความสามัคคีในการทำงาน

19. ข้อใดจัดเป็นพืชสวนครัว?

ก. ข้าว

ข. อ้อย

ค. สาระแหน่

ง. มะขาม

20. ใครเป็นคนเลี้ยงลูกเจียบคอนบึกเทอม?

ก. ลูกแมว

ข. ลูกกระต่าย

ค. คุณแมว

ง. คุณกระต่าย

.....

การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาต่างกัน

บทคัดย่อ

ของ

อรรถพงษ์ อ้นตะริกานนท์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2528

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากการเรียน
ด้วยหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีเสนอเนื้อหาต่างกันคือ

ก. หนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา

ข. หนังสือการ์ตูนที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของ
โรงเรียนวังสำโรง อำเภอสะพานหิน จังหวัดพิจิตร จำนวน 60 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มทดลอง
กลุ่มละ 30 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทดสอบค่าเฉลี่ย
ระหว่างสองกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ t -test

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูน
ที่เสนอเนื้อหาแบบบรรยายผสมแบบสนทนา สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนที่เสนอ
เนื้อหาแบบบรรยายด้วยคำคล้องจอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

A COMPARATIVE STUDY OF LEARNING ACHIEVEMENT
FROM COMIC BOOKS OF DIFFERENT
PRESENTATION TYPES

AN ABSTRACT

BY

ATTHAPONG ANTARIKANONDA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education Degree
Srinakharinwirot University
February 1985

The Purpose of this study was to compare learning achievement from comic books of different presentation types as follows:

- a. Narration and dialogue comic book
- b. Poetry comic book

Sixty Prathomsuksa 4 students of Wangsamrong School in Taphanhin District, Pichit Province were the sample of this study, divided into 2 groups, 30 students in each group by Simple Random Sampling

The result of this student, as analysed by t-test, showed that the learning achievement from Narration and dialogue comic book was significantly higher than those one from poetry comic book at .01 level.